

Ferenc pápa üzenete Donald Trump beiktatására

2025. január 20-án lépett hivatalba az Amerikai Egyesült Államok 47. elnöke, Donald Trump. Beiktatására Ferenc pápa a következő üzenetet küldte: „Az Amerikai Egyesült Államok negyvenhetedik elnökévé beiktatása alkalmából szívélyes üdvözlétem küldöm és imáimról biztosítom, hogy a Mindenható Isten adjon bölcsességet, erőt és oltalmat Önnek magas szintű elkötelezettségei gyakorlásához. Nemzetének eszméitől áthatva, hogy az mindenki számára a lehetőségek és a szívesen látás országa legyen, remélem, hogy az Ön vezetése alatt az amerikai nép boldogulni fog, és mindig törekszik egy igazságosabb társadalom felépítésére, ahol nincs helye gyűlöletnek, megkülönböztetésnek vagy kirekesztésnek. Ugyanakkor, mivel emberi családunknak számos kihívással kell szembenéznie, a háború csapásáról nem is beszélve, arra is kérem Istent, hogy vezesse az Ön erőfeszítéseit a béke és a népek közötti megbékélés előmozdítása érdekében. Ezekkel az érzésekkel kérem Önre, családjára és a szeretett amerikai népre Isten bőséges áldását. Ferenc”

Részvétávirat az USA-ba

Ferenc pápa az Amerikai Egyesült Államok elnökéhez intézett táviratában kifejezte lelki közelségét a 2025. január 29-én este Washingtonban, a Potomac folyón, a Ronald Reagan repülőtér közelében történt tragédia érintettjeihez. Egy katonai helikopter, három katonával a fedélzetén, és egy regionális repülőgép, amely 60 utast és 4 fős személyzetet szállított, összeütközött és mindkettő lezuhant. A szerencsétlenséget senki nem élte túl. „Az elhunytak lelkét a Mindenható Isten szerető igalmára bízva, legmélyebb részvétemet fejezem ki a családoknak, akik gyászolják egy szeretett személy elvesztését” – írta a pápa, aki az egész amerikai nemzetre „a vigasz és az erő isteni áldását” kérte.

Ima a svédországi lövöldözés áldozataiért

A február 4-én Svédországban történt tömeges halált okozó lövöldözést követően Ferenc pápa lelki közelségét fejezte ki az áldozatokhoz és mindazokhoz, akik szenvednek az elvesztettek miatt.

Ferenc pápa imádkozik mindazokért, akik Svédország történetének legsúlyosabb tömeges lövöldözése miatt gyászolnak. Pietro Parolin bíboros államtitkár a Szentatya nevében küldött részvétáviratában kifejtette Ulf Kristersson svéd miniszterelnöknek a pápa tragédia miatti szomorúságát. Ferenc pápát mélyen elszomorította a közép-svédországi Örebro városában történt halálos lövöldözés, amely tizenegy emberéletet követelt.

Lelki közelségét fejezte ki a traumát okozó incidens által érintetteknek. A pápa üzenetében ez áll: „imádkozik az elhunytak lelki üdvéért, gyászoló családjaik és barátaik vigaszáért, valamint a sérültek mielőbbi felépüléséért”. Végezetül Ferenc pápa megismételte, hogy „a nemzet számára ebben a nehéz időszakban kéri a Mindenható Istentől az egység és a béke ajándékait Svédország népének”.

Tizenegy ember vesztette életét a felnőttoktatási központban történt lövöldözésben, ami az ország történetének legsúlyosabb fegyveres merénylete. Az elkövető, akinek motivációja egyelőre nem ismert, a halottak között van.

Félmillió zarándok

Két hét alatt több mint félmillióan lépték át a vatikáni Szent Péter-bazilika szentkapuját. A szentév szervezői a zarándokcsoportok előzetes regisztrációjára buzdítanak, és jelezték, hogy az olasz rendfenntartó erőkkel szorosan együttműködnek a biztonság garantálására.

(A vatikáni hírek forrása: Vatican News)



Bulcsú Piroksa: Alamizna

Nagyböjti ima

Úr Jézus, szent negyvennapos böjtöd vállaljuk újra most: üdvünkre példát adsz nekünk, hogy fékezzük természetünk.

Légy hát az Egyház támasza, légy bánatunknak orvosa; megtört szívünk kér gyógyulást: adj bánat szülte tisztulást!

Áraszd ránk bő Kegyelmedet, bocsáss meg régi bűnöket, s lelkünket újaktól Te óvd, örök jóságú Alkotónk!

Kérünk, hogy évi böjtjeink és más vezeklő tetteink számunkra Tőled nyerjenek boldog húsvéti ünnepet!

Kegyess Háromság, Tégedet imádjának már mindenek, s kiket megújít nagy kegyed, zengjük dicső új éneked. Ámen.



Bulcsú Piroksa: Tavaszi udvar

Szabó Lőrinc Tavaszi

„Mi az?” – kérdezte Vén Rigó.

„Tavaszi” – felelt a Nap.

„Megjött?” – kérdezte Vén Rigó.

„Meg ám!” – felelt a Nap.

„Szeretsz?” – kérdezte Vén Rigó.

„Szeretlek!” – szölt a Nap.

„Akkor hát szép lesz a világ?”

„Még szebb és boldogabb!”

Ahol a kincsed, ott a szíved is

Írta: Dr. Papp Tibor

A szívünk, nem mindegy, hogy hol van. Ha a szívünk nem ott van, ahol az igazi boldogság és teljesség van, ha a szívünk nem Istennél van, hanem csak a földi életre rendezkedünk be, itt kincseket gyűjtve, akkor az egész életünk el van rontva, akkor nem találjuk a helyünket, nem tudunk örülni szinte már semminek, nem vagyunk boldogok. Pedig arra nagyon vágyunk. A most kezdődő böjt igazi értelme az, hogy elmélyüljünk hitünkben, hogy felkészüljünk Krisztus Urunk feltámadásának ünneplésére, hogy kincseket gyűjtünk ott, ahol a lényeg van, hogy a szívünket minél közelebb vigyük Istenhez, akinek mindent köszönhetünk.

Mindent, ami igazán értékes számunkra. Mindannyian egy értékrendszer szerint élünk. Az értékeink alapvetően befolyásolják a napunkat, az életünket, a mindennapi döntéseinket. Az, hogy kinek mi a fontos, hogy minek fog örülni, mi miatt lesz ideges, mire áldoz erőt, energiát, pénzt – mindezt meghatározzák az értékeink. Melyek ezek? Isten, a családunk, a becsületünk, az igazságérzetünk, a szeretet légköre körülöttünk. Ezeket az alapvető értékeinket örököljük a drága szülői háztól, az iskolától, a nemzetünkől, amelynek lelkülete mindenütt ott van bennünk, bárhol is legyünk a nagyvilágban. És sokat öröklünk a vallásunktól, mert valahol a szívünk mélyén tudjuk jól, hogy az igazi értékeket ott találjuk. Viszont az értékeket nem elég egyszer megörökölni, hanem néha át kell őket nézni, meg kell őket újítani, mert a mai világ szemlélete, a napi fáradtságos munka és a saját lezuhó erőink képesek eltorzítani minket, hamis értékrendszert, hamis értékhiányt képesek belénk nevelni. A böjtben mintha az ellen tiltakoznánk, hogy az embert a fogyasztásra és a birtoklásra lehetne lefokozni. Az élet nem csupán ennyi, a maradandó otthonunk nem itt van.

A szent nagyböjt negyven napjában valami ilyesmi történik, hogy Isten előtt megállva átnézzük értékeinket, vajon tényleg amiatt idegeskedünk-e a legtöbbet, ami a legfontosabb nekünk, és vajon nem felejtünk-e el örülni annak, ami van. Úgy tűnik, hogy az emberek többsége nem veszi észre, milyen jó dolga van. Aki egy kicsit nyitottabb szemmel él és meglátja mások nehézségeit, más családok szenvedéseit, az képes arra, hogy hálát adjon és minden körülménye mellett a lehető legboldogabban éljen. Nagyon elgondolkodtató, ahogy az életük végét már látó beteg emberek arról beszélnek, hogy mit

tennének, mit tennének másként, ha kapnának még rá időt és lehetőséget. Torokszorító hallani tőlük, mert nekik lehet, hogy már alig van néhány napjuk hátra, nekünk pedig még itt van a lehetőség, hogy a valódi értékeink szerint éljünk.

A böjtben eltávolodunk a világtól, nem azért, mert a világ teljesen rossz, mert teljesen bűnös és csak át kell haladni rajta. A világ jó, mert Isten teremtette; és nagyon is komolyan kell venni a földiséget, a testet, a munkát vagy a szórakozást is. Az igazi krisztusi (vagyis keresztény) élet megfontolt, higgadt, ugyanakkor örömteli, megvigasztalt. De ahhoz, hogy a földi életet bátran nagyon is komolyan vegyük, hogy az év többi napját Isten tetszése szerint töltsük, most erre a negyven napra el kell kicsit távolodnunk a földitől és az értékeinkre kell figyelni.

A böjt egyik legfontosabb dimenziója tehát: összpontosítás valamiért. A lemondás is nagyon fontos, de lemondásból nem lehet élni, csak a valamiért vagy valakiért való szeretetből. A böjt és a szabályok megtartása nem öncélú: a cél az Isten ügyébe való beállás, az Atya akaratának megtartása, a találkozás és a szolgálat. Az igazi böjt célja az Úrra való osztatlan figyelem, az egyetlen lényegre való figyelem, és ezt biztosítják a gyakorlati parancsok. Meg kell értenünk és élnünk, hogy az igazi Krisztuskövetés elsősorban valakiért való életet jelent és nem valami ellen való életet.

Persze igaz, hogy az értékekre figyelés nem megy lemondások nélkül. Most negyven olyan nap következik, amikor az élet egy újabb területén bizonyíthatjuk, hogy mindenért meg kell küzdeni, mindenért gyakorolni, edzeni, készülni kell. Hamvaszterdán kezdődik meg az a készüllet, amelylyel testünket, lelkünket szebbé akarjuk tenni, hogy a húsvétot, Krisztus feltámadását méltóan ünnepelhessük meg. Akkor lesz jó a böjtünk, ha ebben az időben osztatlan szívvel Istenre figyelünk, hogy jól felkészítsen az ünnepre, mert csak akkor fogjuk megérteni és megérezni, hogy milyen óriási ünnep a feltámadás, hogy milyen óriási dolog megváltottnak lenni.

Az ünnep előtti böjt célja, hogy engedjük magunkat megajándékozni az ünnep igazi eseményei által. Nem tudjuk befogadni a húsvét ajándékát, ha tele a kezünk, a szívünk a világi dolgokkal. Ha csak itt akarunk kincset szerezni, akkor a szívünk is itt marad.

De a szív helye nem itt van.

Erdő Péter avatja boldoggá Bódi Mária Magdolnát

Erdő Péter bíboros, prímás lesz Bódi Mária Magdolna boldoggá avatási szentmiséjének főcelebránsa 2025. április 26-án Veszprémben – tájékoztatta a sajtó képviselőit Udvardy György. A főegyházmegye érseke hozzátette: a fiatalon vértanúhalált halt és most boldoggá avatandó lány krisztusi erényei a mai keresztény közösségeknek is irányt mutatnak.

Bódi Mária Magdolna boldoggá avatását a Veszprém Aréna melletti területen tartják, az eseményre 10-12 ezer zarándokot várnak.

Bódi Mária Magdolnára és más helyi asszonyokra lakóhelyükön, a Veszprém melletti Litér óvóhelye bejáratánál támadt két fegyveres szovjet katonára 1945. március 23-án. A fiatal lány a többiek védelmében is ellenállt, ezért lelőtték. Mindszenty József bíboros igen rövid időn belül – éppen nyolcvan évvel ezelőtt – elindította a boldoggá avatás egyházmegyei szakaszát. Ebben Temesi József és Oross István lelképásztorok is fontos szerepet játszottak, ők személyesen ismerték Bódi Mária Magdolnát. A kommunista diktatúra

idején nem lehetett beszélni róla, az eljárás csak a rendszerváltozás után folytatódhatott Márfi Gyula veszprémi érsek irányításával. Ezt a munkát vette át Udvardy György érsek. Ferenc pápa 2024. május 23-án ismerte el a fiatal lány vértanúságát és hirdette ki a boldoggá avatás dekrétumát.

Az egyházmegye liturgikus naptárába Bódi Mária Magdolna tiszteletnapján fogadják meg emléknapként.

Az ünnepre való lelki felkészülést szentségimádások, lelkigyakorlatok segítik, kiadványok, vándorkiállítás, hangoskönyv, animációs kisfilmsorozat és honlap (www.bodimariamagdolna.hu) is

készült. Előadásokon, konferenciákon ismertetik Bódi Mária Magdolna életpéldáját. Időközben megkezdődött a 80 napos viszszafeleltetés; április 26-ig a szervezők ötnaponta jelentkeznek valamilyen Bódi Mária Magdolnához kapcsolódó történettel.

A boldoggá avatással összefüggésben bővebb tájékoztatást a Veszprémi Főegyház-megye online felületein adnak közre.

(Szerk.)



Fényt tükröznek, hogy a sötétség elmúljon – Százötven éves az Isteni Ige Társasága

A Világosság tanúi – Mindenhol mindenkinél

Nem diadalittas történelmi helyzetben jött létre a verbita missziósok közössége. Janssen Szent Arnold (1837–1909) német paptanárt a bismarcki egyházüldözés idején ismerte fel az idők jeleit arra, hogy felszólítsa a német népet Isten-től kapott ajándékuk megosztására más, Jézus Krisztust nem ismerő nemzetekkel. Lemondott jó megélhetést biztosító tanári állásáról, és vállalta, hogy a bizonytalan belpolitikai helyzet ellenére szervez egy missziósházat, ahol német papok is felkészülhetnek az evangelizációra. (A környező államokban már mindenütt voltak ilyen intézmények.) Mivel a bismarcki intézkedések miatt ezt Németországban nem lehetett megvalósítani, 1875. szeptember 8-án, Hollandiában, a német határ közelében lévő Steyl nevű faluban alapította meg az első missziósházat. Ezért nevezik a verbitákat német nyelven steyli misszionáriusoknak („Steyler Missionare”).

Az első nehézségek elmúltával a taglétszám gyors növekedése lehetővé tette, hogy az Alapító már 1879 tavaszán kiküldje az első két hithirdetőt Kínába. Az egyik a dél-tiroli szár-

mazású Freinademetz Szent József volt, akit 2003. október 5-én II. János Pál pápa az alapítóval együtt avatott szentté.

Szent Arnold kitartása és ötletessége egyre szélesebb utat nyitott a Társaság fejlődése előtt, és előbb Ausztriában, a Bécs melletti Mödlingben, majd a kultúrharc enyhülésével a ma Lengyelországhoz tartozó Nysa városában (akkoriban Németországhoz tartozott Neißé néven) létesített egy-egy új missziósházat. Ekkor már a német hatóságok kifejezetten támogatták, sőt igényelték a missziósok munkáját. Így kerültek elvált az akkori német gyarmatok egy részére, Togóba és Pápua Új-Guineába. Igyekeztek gondoskodni a tengerentúli német telepesekről is Észak- és Dél-Amerikában. Ezekből a kezdeményezésekből indultak ki azután azok a nagy missziós vállalkozások, amelyekben egyre több nemzetiség vett részt és amelyeknek részesei voltak a frissen keresztény hitre tért őslakók leszármazottai is.

Az alapítás idején Szent Arnoldnak és kis közösségének komoly szüksége volt a kony-

hában és a mosodában a szorgos női kezekre. Évek múltával ezek a mélyen vallásos és elkötelezett fiatal hölgyek voltak azok, akik Isten hívásának engedelmeskedve kérték Szent Arnoldot, adja meg számukra a lehetőséget, hogy mint szerzetesek járulhassanak hozzá a hithirdetés nagy művéhez. Hosszú gondolkodás és sok imádkozás után Szent Arnold 1889. december 8-án Steylben megalapította a Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek Kongregációját. Magyarországon többször is megkísérelték a letelepedést, de a történelem viharai rövid időn belül mindig tönkretették a fiatal kezdeményezéseket.

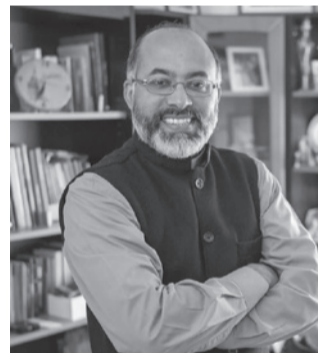
E mellett Arnold atya számára az is egyértelmű volt, hogy a misszió eredménytelen az állandó imádság támogatása nélkül. Ezért alapította meg 1896. december 8-án a Szentlélek Szolgáloi Örökimádó Missziós Nővérek közösségét, amelynek tagjai éjjel-nappal állandó szentségimádásban könyörögnek a misszionáriusokért, a hithirdetés ügyéért és az egész egyházért. 2008. november 15-e óta Magyarországhoz legközelebb a szlovákiai Nyitrán találkozhatunk velük.

A verbiták Magyarországon

Magyarországon a rend az 1920-as években jelent meg. Először Máriakémetden telepedtek le, majd 1924-ben Budatényben nyitottak missziósházat. 1929-ben telepedtek le Kőszegen. 1950-ben a magyar rendtartomány harminckét tagja volt. A magyar rendtartomány az első misszionáriusait 1934-ben küldte missziókba: két papot Kínába és egy testvért Argentínába. 1989 előtt huszonhárom magyar verbita működött különböző országokban, Argentínában, Braziliában, Paraguayban, az Amerikai Egyesült Államokban és Kanadában, a Fülöp-szigeteken, Indonéziában, Új-Guineában, Japánban, Tajvanban és a Kongói Demokratikus Köztársaságban. 2023 szeptemberében a magyar rendtartomány huszonhat tagja volt kilenc nemzetből, közöttük Német László jelenlegi belgrádi bíboros, érsek. Ebben az időben három verbita szerzetes szolgált külföldi misszióban.

Benvin Sebastian Madassery: „Szívből szeretem a magyarokat”

Benvin Sebastian Madassery verbita szerzetes, az első Magyarországra érkező indiai férfi misszionárius, az Isteni Ige Társasága magyar-szerb rendtartományának admonitora 1974. március 12-én született Dél-Indiában, a Kerala állambeli Malayattoorban, a Madassery családban. Harmadik gyermekként látta meg a napvilágot, és szüleitől, nagyszüleitől mindig azt hallotta, hogy milyen nagy örömmel fogadták az érkezését. Hagyományos szír-malabar katolikus családban nevelkedett, amely a kereszténységét Szent Tamástól eredezteti. Szüleitől szigorú nevelést kapott, de erre szükség is volt, mivel, mint mondja, eléggé rossz gyermek volt, a sport, a verekedés és a játék állt az akkori élete középpontjában. Általános iskolai tanulmányait a faluban végezte, a gimnáziumot Angamalyban. Tizenöt éves volt, amikor 1989. karácsony napján verekedés közben eltört a jobb keze. Hosszabb időre kórházba került. Az ott töltött idő alatt az a kérdés foglalkoztatta: miért vagyok a világban? Sokat tűnődött ezen, amíg egyszer egy erős érzés kerítette hatalmába: azért vagyok a világban, hogy élettemmel kissé szebbé tegyem azt. A következő kérdés az volt: de hogyan? „Elmegyek papnak – gondoltam magamban. Ezt elmondtam otthon és a barátainknak is, de mindenki csak nevetett rajtam. Sőt olyanokat is mondtak, hogy ugyan, mi jó jöhetne ebből a gyerekből... Addigra azonban a vágyam a papság iránt annyira megerősödött, hogy senki sem tudta megakadályozni, hogy az Isten akarata teljesüljön az életemben. Így hároméves hosszú várakozás után 1992-ben átléptem az Isteni Ige Társasága kissemináriumának küszöbét Changanacheryben. Bizony nagyon sokat kellett faragni rajtam addig, amíg ilyen formát nyertem, amilyen most vagyok. Sokkal tartozom Istennek és az embertársaimnak. Szent Pállal mondhatom: »Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok« és csupán az Ő kegyelme tart fönn engem ebben a misszionáriusi hivatásban» – meséli önmagáról.



Filozófiát és világirodalmat a mysore-i egyetemen tanult, teológiai tanulmányait Pune városában a Jnana Deepa Vidya-peeth pápai jogú egyetemen végezte. Vall-

ja: a helyes szeretet egyik legnagyobb akadálya, hogy csak a látszat „szemével” látunk, és azzal vagyunk elfoglalva, amit ily módon látunk. A hit pedig nem más, mint a láthatatlanba vetett remény.

2003. május 7-én szentelték pappá és még abban az évben, október 9-én Magyarországra érkezett. Nyelvtanulás után a Zugligeti Szent Csallád-plebánián káplánként szolgált 2004 decembertől 2006 közepéig. „Az Úr 2003. október 9-én egy új oldalt nyitott az életemben. Ezen a napon léptem magyar földre. Nehéz szavakba öntenem, hogy milyen jó volt az Úr velem a mai napig, és bízom benne, hogy továbbra is így lesz. Ez persze nem azt jelenti, hogy az Úr mindennap kizárólag szép dolgokkal halmozott el engem, hanem hogy megadta nekem azt a kegyelmet, hogy az Ő kezét lássam mindennapi életemben, akár jó, akár rossz. Soha nem bántam, hogy ide vezérelt engem az Úr. Otthon érzem magam itt Magyarországon. Szívből szeretem a magyarokat, a magyar kultúrát, ezt a nyelvet és mindent, ami magyar. Rendünkön belül a magyarországi testvérek Biblia-koordinátora vagyok. 2007 márciusában Rómában a Népek Evangelizációja Kongregáció a Pápai Missziós Művek magyarországi nemzeti igazgatójának nevezett ki. Boldogan teljesítettem ezt a feladatot is tizenhat éven keresztül” – magyarázza. Közben 2009-ben elindította a gyermekmissziót, majd 2013-ban megalapította az Ifjúsági Missziós Társulatot is. Kiemelt támogatója a cigánypasztorációs munkának. Azt mondja, ennek lényege a hittel, szeretettel, megértéssel való közeledés, ami egymás megismerése és tisztelete által tud működni. A római Generális Tanács 2023-ban nevezte ki a magyar-szerb provincia admonitorának. Mint ilyen, rendtársával, Juhos Ferenc SVD tartományfőnök-helyettesével együtt segíti Magug Fransiskus Xaverius SVD provinciális munkáját.

Belső gerinc című kötete 2016-ban, az Ő az című könyve pedig 2020-ban jelent meg.

Sebastian atya előadásokat és lelkiprátorlatokat tart országsszerte. Legközelebb nagyböjti lelkiprátorlatra várja az érdeklődőket 2025. március 10–12. között a verbita rend budatényi Szent Arnold Lelekiprátorlatos Házában. A téma: *A Bárány vérén át*. A program 10-én, hétfőn 18 órakor szentmisével kezdődik és 12-én, szerdán ebéd után zárul. Férőhelyek korlátozott számban állnak rendelkezésre. Jelentkezni a rend budapesti elérhetőségein lehet.

P. Anselmo Ricardo Ribeiro SVD generális atya üzenete az Isteni Ige Társasága megalapítása 150. jubileumi évfordulójának megnyitása alkalmából

Kedves Rendtestvérek és Nővérek, Laikus segítők, Barátok, Jótévedők és Munkatársak! Béke legyen mindnyájatokkal! Elérkeztünk szeretett Isteni Ige Társaságunk alapítása jubileuma évfordulójának küszöbéhez. Százötven éve élünk és missziót teljesítünk, a világ minden részéből embereket hozva össze és küldve őket minden emberhez. A Szentlélek támogatta ezt a munkát, amelyet Janssen Szent Arnoldra bízta, valamint azokra, akik megelőztek minket a misszióban, és ránk, a jelen pillanatban.

A jubileum egy mérföldkő, hogy értékeljük, ünnepeljünk és elkötelezzük magunkat a jövőre nézve. Bibliai értelemben beszélhetünk ennek az évnek három lényeges aspektusáról, amelyek garantálják az igazságos és kiegyensúlyozott társadalmat: a megbocsátás, a helyreállítás és a méltóság visszaadása. Más szóval a jubileumi évnek újra kell teremnie az igazságtalanná és egyenlőtlené vált kapcsolatokat.

ÉRTÉKELÉS. Nem járunk egyedül. Szent Arnold kezdettől fogva számított azoknak a férfiaknak és nőknek az együttműködésére, akik hittek ebben a munkában, és azoknak is, akiket itt első alkalommal társulónak nevezek, fiatal férfiaknak és nőknek, akik hajlandók életüket adni a misszióért. Laikusok és jótévedők biztosították a szükséges támogatást a Steyli Missziósház elindításához. Tisztában vagyunk azzal, hogy ahol a fény világít, ott árnyékok is megjelennek. Történelmünk értékelése azt jelenti, hogy felismerjük ezeket a fényeket és árnyékokat az utunkon, közöttünk és partnereink között.

Az értékeléshez őszinteség és bátorság szükséges. Nyitottnak kell lennünk a múltunkkal való megbékélésre, hogy egy új történelem létrejöhesse. Szükség esetén bocsánatot kell kérnünk és elfogadnunk azt. A megbocsátás része a sebeink és az általunk okozott sebek gyógyításának.

Ebben a pillanatban, bár a statisztikák és a főbb munkáink áttekintése képet ad arról, hogy mit tettünk az évek során, úgy gondolom, hogy sokkal értékesebb elgondolkozni azokon a kapcsolatokon, amelyek az idők során építettünk. Ezek a kapcsolatok a szolgálat vagy a hatalom kapcsolatai voltak? Felhatalmazás vagy alávetettség? Együttműködés vagy kizsákmányolás? Alapításunk 150. évfordulójának nagy eseményéhez nem juthatunk el létünk eme áttekintése nélkül.

ÜNNEPLÉS. A jubileumi év megnyitásával Steylben 2024. szeptember 8-án, amely 2025-ben fog tetőzni Rómában, egy olyan nagyszerű eseményt ünneplünk (Társasági szinten), amely mindannyiunkat inspirálhat. De a jubileumi ünneplés nem korlátozódik a generálatus által támogatott tevékenységekre. Minden közösségnek, kerületnek, tartományban – régióknak – misszióknak jelentőségre kell tennie ezt a pillanatot minden SVD-s (verbita – A szerk.) és missziós barát életében.

Azt az örömet ünnepeljük, hogy azok vagyunk, akik vagyunk: a misszióknak szentelt emberek, akik interkulturális közösségekben gyűltek össze. Hirdetjük az Isteni Igét, és az Ő életét és küldetését a magunkénak valljuk. Sátorat verünk ott, ahol az evangéliumot még nem ismerik vagy még nem élnek. Arra törekszünk, hogy mindenkivel párbeszédet folytassunk, eggyé váljunk az emberekkel, és a kiszolgáltatottakat, a szegényeket és a

szenvetődöket helyezzük előtérbe. Ezen a partin mindenkinek helyet kell kapnia, nem tehetünk különbséget, és senkit sem szabad kihagyni.

ELKÖTELEZETTSÉG. A jubileumi ünnepségünk harmadik eleme az elkötelezettségünk kell hogy legyen. Itt nem szabad időrendi sorrendben gondolkodnunk, ahol először a megbocsátást ünnepeljük, aztán a „születésnapunkat”, és végül elkötelezzük magunkat. Ez nem így van! Ebben a jubileumi évben minden lépés és minden apró gesztus megújult elkötelezettséget kér tőlünk.

Javasolom, hogy az első elköteleződés Isten akaratának keresése legyen. Ferenc pápa tavaly (2023) júniusban azt mondta a káptalan tagjainak, hogy „oly gyakran zavaros helyzetekben a Lélek viszi előre az Egyházat”. A Szentlélek elbizonytalanít bennünket és váratlan helyekre visz minket. A változó korban, amelyben élünk, kihívást jelent számunkra, hogy kreatívak legyünk és megőrizzük hűségünket.

A Szentlélek, aki Arnold Janssenben munkálkodott, és betöltötte társai és munkatársai szívét, kell hogy legyen a főszereplője ennek a jubileumi évnek. Ő a „Társaságunk Atyja”, ahogyan maga Szent Arnold mondta. Rajtunk áll, hogy megnyíljunk a megkülönböztetésnek és megkérdézzük magunktól: Uram, mit akarsz tőlünk? Hová vezetsz minket a történelem e pillanatában?

Kedves Testvérek! A legutóbbi Generális Káptalan inspirációját követve, a Fény képét vesszük és tanúságtételünkkel szeretnénk ragyogni hagyni. Ő, a Krisztus a Nemzetek Világossága. Bárhová is küldjenek minket, ezt a fényt kell tükröznünk, hogy a közöny, az intolerancia és a bűn (árnyék és sötétség) sötétsége eltűnjön. Tegyük ezt a jubileumi évet a kegyelem és a lehetőségek igazi idejévé. Amivé holnap leszünk, azt a Szentlélek már ma előkészíti. Legyünk engedelmesek Társaságunkhoz, amely bevon és mélyebb vizekre vezet minket.

Kívánok mindnyájatoknak Boldog Ünnepnapot és a Jubileumi Év mélyreható megünneplését!

Ima az Isteni Ige Társasága 150 éves jubileumára

Szentháromság Egy Isten, az élet és a közösség forrása, köszönjük, hogy ösztönözted Janssen Szent Arnoldot, hogy megalapítsa az Isteni Ige Társaságát. Hálásak vagyunk az előttünk járóknak és minden munkatársunknak a misszióban. Egyesülve Jézus Krisztussal, a megtestesült Igével missziós tanítványai vagyunk, akik az Örömhírt, az életet, barátságot és együttérzést hirdetik a sebzett világnak. Szentlelkeddel újíts meg minket, Uram, erősíts meg bennünket a remény zárandokútján, hogy kreativitással, hűséggel és szinodalitással adjunk válaszokat az új kihívásokra. Szűz Mária, az Isteni Ige anyja, vezesd küldetésünket a közösséget építő és a részvételt elősegítő jelekkel. Fiad fénye, amely legyőzi a sötétséget, világítsa meg szívünket, az egész emberiséget és a teremtést. Amen.

A verbita.hu és más források alapján összeállította: Varga Gabriella Csoportkép: Verbiták éves lelkiprátorlata Gerendai Sándor atyával. (Forrás: www.facebook.com/verbitak)

Hálát adtak és előretekintettek

Pál László tizenharmadik alkalommal hívta találkozóra ausztriai magyar és magyarul beszélő paptársait

Január 7–9. között Kismartonban találkoztak az Ausztriában szolgáló magyar, illetve magyarul beszélő katolikus papok. Az immár hagyományos összejövetelt 13. alkalommal szervezte meg a házigazda Pál László, a Kismartoni Egyházmegye magyar ügyekkel megbízott püspöki helynöke. A paptalálkozó célja, hogy az atyák megosszák egymással lelkipásztori tapasztalataikat, kihívásaikat és az arra adott válaszokat. Emellett természetesen közös rekreációra is adódik idő.

Ez alkalommal tizenketten tudták elfogadni a meghívást, valamint jelen volt Mohos Gábor, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspök is.

A program része volt egy kirándulás a „legnagyobb magyar”, Széchenyi István nyomában Nagycenkre. A csoport tagjai megtekintették a Széchenyi Kastély és Emlékmúzeumot, valamint a Széchenyi-mauzóleumot, ahol az idegenvezető Soós Csaba volt.



Ezután szentmisét ünnepeltek a kópházi Sárlos Boldogasszony-templomban. A búcsújáró templom – amely Nádasdy Ferenc leányának, Nádasdy Eleonórának az emlékére épült – a Mária-út útvonalán helyezkedik el Kópházán. Fő nevezetessége a mai Magyarország területén található egyetlen loretoi Fekete Madonna-kegykép.

Mohos Gábor püspök örömet fejezte ki, hogy már másodszer vehet részt az ausztriai magyar ajkú papság év eleji találkozásán. „Azért jöttünk, hogy hálát adjunk és előretekintsünk” – mondta bevezetőjében. Kiemelte, hogy az ideji találkozóra a szentév kezdetén kerül sor, amikor Isten még több kegyelmet kínál ahhoz, hogy „lelkileg tisztuljunk, és hogy ki-ki egyre inkább kibontakoztassa saját személyiségét és Isten országát a lelkek üdvösségét szolgálva”.

Homíliájában a napi evangéliumból kiindulva arról beszélt, nagy kísértés, hogy inkább ne csináljunk semmit, ha nem jól csináljuk. Igaz, hogy fizikai létünkben, az időben korlátozva vagyunk, a lelki tényezők tekintetében azonban sokkal nagyobb távlatunk van. Jézus erre világított rá, amikor azt

kérdezte: „Hány kényeretek van? Menjetek, nézzetek csak körül!”

Ne arra figyeljünk, mink nincs, vagy hogy éppen mennyire nehéz. Számtalan lelki ajándékot kaptunk, nézzünk körül, hogy mi mindenünk van – tanított Mohos Gábor püspök, hozzátéve: egyszerre át sem látunk mindent, amit Istentől lelki adományként kaptunk. Sokkal több lelki adományt kaptunk, mint amiről tudomásunk van, s Isten azokat mind szeretné kibontakoztatni bennünk. Jézus az igazi énünkre akarja irányítani a figyelmünket. „Nézzétek meg, hogy mit kaptatok Istentől, mi az a hatalmas kegyelmi gazdagság, ami rajtunk keresztül tud áradni, akkor, ha igyekszünk tudatosan együttműködni Isten kegyelmével” – biztatott a püspök. Hangsúlyozta: Isten kegyelmi működése elsősorban a mindennapos hűség által valósul meg.

A találkozón első alkalommal vett részt főlelkészként, azaz az ausztriai magyar lelkipásztori munka koordinátoraként a Linzben élő Szabó Ernő, aki megköszönte az esztergom-budapesti segédpüspöknek, hogy meglátogatta a találkozó résztvevőit, és bátorítását, majd hálaíját fejezte ki a szervező, Pál László püspöki helynök atya felé is. Átadta Susanne Raab nőként, családokért, integrációért és médiáért felelős osztrák miniszter asszony szeretetteljes üdvözlését a magyar ajkú papság felé. Megköszönte a résztvevők jelenlétét is, kifejezve azt is, hogy „jó így együtt tölteni néhány napot”.

A sokféle személyes beszélgetés és egyeztetés után a program befejezésekként – több éves hagyományként – a Lók (Unterfrauenhaid) községben élő, erdélyi származású Szócs házaspár vendégszeretetét tapasztalhatták meg a résztvevők. A bőségesen terített asztal melletti kiadós vacsora jó alkalmat adott komoly témák, teológiai kérdések megvitatására, lelkipásztori tapasztalatok megbeszélésére, valamint papi anekdoták, mulatságos történetek megosztására is.

A lelkipásztori találkozó idén is felüdülést, lelki megerősödést jelentett az Ausztriában szolgáló magyar ajkú papok számára, valamint közeledést és összehangolódást hozott a jövőbeni közös munkához.

Szöveg és fotó: Varga János, a bécsi Pázmáneum rektora

Online nagykilenced indult Európa és a világ békéjéért, megtéréséért

Az imakezdeményezés határokon átívelő módon hívja és fogja össze a világon élő magyarokat

A Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánián működő Robert Schuman Imakör és a bécsi Collegium Pazmanianumhoz kötődő Mindszenty József Imakör tagjai 2025. február 1-jén online nagykilencedet kezdtek a Gyermekek Jézusról és a Szent Arcról nevezett (Lisieux-i) Kis Szent Teréz tiszteletére, hogy közbenjárását kérjék Európa és a világ békéjéért, lelki megújulásáért, megtéréséért.

Az imakilencedhez csatlakozók mélyebben megismerhetik Kis Szent Teréz életét és élet-szentségét, akit 1925 óta a missziók egyetemese védőszentjeként is tisztelünk. Noha életében ő maga soha nem volt misszióban, szívében, rejtett módon mégis misszionárius-sá vált. Szeretettel és türelemmel viselte a testi és lelki megpróbáltatásokat – a tudóbajból származó fizikai fájdalmakat, édesapja betegségét és halálát, valamint előljárói szigorúságát – és örömmel felajánlotta mindezt az Egyház javára és a hitetlenek megtéréséért.

A szentéletű karmelita szerzetes, a „kis utak” védőszentje segítségével a kilenced mindenkinek a saját „kis útja” lehet. „Ez az út a kicsi gyermek ráhagyatkozása, aki félelem nélkül alszik el Atyjának karjaiban” – fogalmazott a Gyermekek Jézusról és a Szent Arcról nevezett Teréz nővér. Ezen a „kis úton” az életszentség nem valami elérhetetlen cél, hanem az Isten által számunkra kijelölt küldetés felismerése és saját életünkben való megvalósítása. Ezt az utat járva az önfeláldozás, a hétköznapi apró jótettek és az imádságok által közelebb kerülhetünk Istenhez és felebarátainkhoz. Kis Szent Teréz megtalálta a maga kis útját az Isten iránti bizalomban, ráhagyatkozásban, az alázatban és a szeretetben. Így írt erről: „A felvonó, amelynek egészen az Egig kell emelnie engem, a te karjaid, ó Jézus! Ehhez nem szükséges nagyobnod, ellenkezőleg, az kell, hogy kicsi maradjak s hogy egyre inkább azzá legyek.” „A mi Urunk nem a tetteink nagyságát, nem is a bonyolultságukat nézi, hanem azt a szeretetet, amivel tettük őket.”

Lisieux-i Kis Szent Teréz közbenjárását különösen is kérhetjük a lehetetlennek és reménytelennek tűnő élethelyzetekben. Hiszen ő maga mondta, hogy a mennysorsban is ugyanazt fogja folytatni, mint amit életében tett: szeretni és megszerettetni Jézust, valamint nagy vágya volt, hogy rózsasötét hullatva jót tegyen a földön. S a rengeteg imameghallgatás és csoda – amit a tanúságtevők az ő közbenjárására tapasztaltak – ma is azt mutatja, Isten meghallgatta ezt a kérését is.

Földi életében ő maga is megtapasztalta az ima erejét, amikor gyermekként Pranziniért, egy halálra ítélt gyilkos megtéréséért imádkozott. Sokáig úgy tűnt, imái eredménytelenek, ám közvetlenül a kivégzése előtt Pranzini

erényeket, amelyeket Balassi Bálint művészién, kiválóan megjelenített. De a kard gyakori jelkép a Bibliában is. Utalok Pál apostolnak az ehezusiakhoz írt levelére, amelyben arra buzdítja a keresztényeket, hogy nem annyira a fizikai veszélyekkel kell szembenézni, nem fizikai fegyverekre van szükség első-

hirtelen a pap kezében lévő feszülethez nyúlt és megcsókolta azt. Jézus meghallgatta Teréz imáit, így érte el a csodát: a halálra ítélt megtért. Teréz úgy gondolta, hitt abban, hogy ezt minden keresztény megteheti, azaz imáival kiesdhet egy-egy csodát.

Ezzel a hittel végez 2022 óta minden évben közös imakilencedet Európa és a világ békéjéért az egymással lelki rokonságban álló két imaközösség. Az első évben az európai egység alapító atya, a francia kereszténydemokrata politikus, Robert Schuman közbenjárását kérték a kilencedben, majd a 2023-as Mindszenty-nagykilencedben a tiszteletreméltó bíboros életútját ismerhették meg mélyebben, és kérhették közbenjárását a résztvevők, a múlt esztendőben pedig a Boldog Batthyány-Strattmann László-nagykilencedben a szent életű orvos életútjáról és erényeiről elmélkedtek.

Az imakezdeményezések különlegessége volt, hogy mivel online térben szerveződtek az alkalmak, határokon átívelő módon összefogták a világon élő magyar testvéreket. A résztvevők így többek között Bécsből és Kanadából is be tudtak kapcsolódni a békéért mondott novénába. Az imaalkalmakat Varga János atya, a bécsi Pázmáneum rektora kísérte és kíséri idén is.

A hagyomány továbbfolytatódik, hogy a két imacsoport és a csatlakozók a jubileumi szentévből különösen is erősödjenek a ráhagyatkozásban és a reményben. A 2025-ös közös nagykilenced február 1-jétől október 1-jéig tart, és havonta hívja közösségbe az Európa és a világ békéjéért imádkozni vágyó testvéreket (Lisieux-i) Kis Szent Teréz lelki közelségébe, hogy egyre mélyebben megismerhessék őt és életszentségének momentumait, növekedve ezáltal az Isten iránti bizalomban és hűségben.

A Robert Schuman Imakör által szervezett Lisieux-i Kis Szent Teréz-nagykilencedre a robertschumanimakor@gmail.com e-mail-címen lehet jelentkezni. Lehetőség lesz online módon havonta a közös imában való részvételre (időtartam kb. 40 perc), de igény esetén a kilenced egyes imaegységei önállóan is végezhetőek.

Szöveg: Taczman Andrea és Bágya Rita, a Robert Schuman Imakör vezetői
A kép forrása: Szent Maximilian Kiadó



Kis Szent Teréz

„Óh, én édes hazám, te jó Magyarország, Ki kereszttyénségnek viseled paizsát”

Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök idén Temesváron áldotta meg a Balassi-Bálint-émlékkardokat

Balassi Bálint a magyar irodalom első klasszikus költője, a XVI. század második felében élt. „Kortársra volt Shakespeare-nek és Cervantesnek – ez utóbbi spanyol íróhoz hasonlóan ő is harcolt az oszmán hódítás ellen, és ebben a háborúban halt hősi halált. Balassi a nyugat-európai újlatin költészetet tanulmányozta, fordított verset magyarra latinból, lengyelből, sőt: a katonai ellenség nyelvét mesterien ismerve: a török irodalomból is. Igaz európai ember volt a XVI. században. Az ő költészetét és az ő magatartását, mély európaiságát idézi fel a Balassi Bálint-émlékkard” – áll a Balassi Kard Művészeti Alapítvány honlapján (www.balassi.eu), ahol arról is olvashat az érdeklődő, hogy a Balassi Bálint-émlékkard irodalmi díjat Molnár Pál újságíró, szerkesztő alapította 1997-ben. A magyar líra élvonalába tartozó, európai szellemiségű költőket, valamint a magyar költészetet – köztük Balassi Bálint verseit – fordító idegen anyanyelvű külföldi irodalmárokat tüntetnek ki vele. Az elismerést minden évben egy magyar költő és – 2001 óta – egy külföldi műfordító kapja.

Az irodalmi díjat jelentő két kardot idén a temesvári Szent György-székesegyházban Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök áldotta meg 2025. február 1-jén, szombaton este, a 18 órakor kezdődő szentmise keretében. A főcelebráns Pál József

Csaba temesvári püspök volt. Koncelebrált Kondé Lajos szeged-csanádi püspöki helynök, Johann Dirschl temesvári általános helynök, Szilvágyi Zsolt pasztorális helynök, Lauš Nikola püspöki irodaigazgató. A szentmise zenei szolgálatát Bajkai-Fábián Róbert székesegyházi orgonista látta el.

A liturgia kezdetén Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök elmondta: a díj átadása az évek folyamán nemzetközi irodalmi eseménnyé fejlődött. „Kialakult az a hagyomány, hogy minden évben Bálint napján, február 14-én adjuk át ezt a díjat, amely egy kard és egy oklevél. Előtte azonban, mint idén itt, Temesváron, kulturális záróbeszédet szervezünk, hogy szentmise keretében áldjuk meg a két kardot és kérjük Isten áldását az irodalom és költészet művelőire” – fogalmazott Kiss-Rigó László püspök.



erényeket, amelyeket Balassi Bálint művészién, kiválóan megjelenített. De a kard gyakori jelkép a Bibliában is. Utalok Pál apostolnak az ehezusiakhoz írt levelére, amelyben arra buzdítja a keresztényeket, hogy nem annyira a fizikai veszélyekkel kell szembenézni, nem fizikai fegyverekre van szükség első-

sorban, mert az igazi veszélyt a lelki, szellemi támadások, zűrzavar, ideológiák jelentik, amelyek el akarnak tántorítani bennünket Isten akaratától. Jelképesen úgy fogalmaz: öltözzük magunkra a hit pajzsát, az üdvösség sisakját, sarut a békesség evangéliumának hirdetésére, és a Lélek kardját, amely Isten szava. Ilyen értelemben kérjük a Mindenható Istent, áldja meg ezeket a kardokat, áldja meg azokat a költőket, akik ebben a díjban részesülnek vagy művészetükkel hitelesen tudják képviselni és hatékonyan megvédeni a valódi emberi értékeket és keresztény erényeket.”

A Bonyhádon Fazekas József kardkovács által a középkori végvári szabályak mintájára készített két kard pengéjét Balassi-idézet díszíti: „Óh, én édes hazám, te jó Magyarország.” Ezek a szavak a költő Óh, én édes hazám kezdetű búcsúverséből származnak, amely így folytatódik: „Ki kereszttyénségnek viseled paizsát, / Vitéz pogány vérről festett éles szablyát, / Vitéz oskola, immár Isten hozzád!”

Ebben az évben a Balassi Bálint-émlékkard irodalmi díjat Tóth Erzsébet magyarországi költő és Farkas Endre György Kanadában élő műfordító kapja, aki eddig kilenc Balassi-verset ültetett át angol nyelvre.

(Kép és szöveg forrása: a temesvári Püspökség sajtóirodája)

Gyermekeknek

Böjt vagy fogyókúra?

Mindenkinek vannak kedvenc ételei. Van, aki az édességeket szereti, mások a zöldségeket, gyümölcsöket részesítik előnyben, sokan pedig a húst hússal eszik... Az egyik egészséges, a másikkal jobb óvatosságnak lenni, ám úgy gondolom, a lényeg mégiscsak az, hogy tudjunk mértéket tartani. Nem bűn néha-néha megenni egy-egy szelet tortát vagy csokit, de fontos, hogy ne essünk túlzásba.

A szentmisén vagy a hittanórán már te is hallottad a kánai menyegző történetét. Jézust meghívják egy esküvőre, s Ő örömmel részt is vesz rajta, és minden bizonnyal jóízűen fogyaszt is a lakomán felszolgált ételekből-italokból. Szintén jól ismerjük a Bibliából Jézusnak azt az intését, amelyet a farizeusoknak szánt, amikor azok kérdőre vonták, hogy a tanítványai – ellentmondva az ősi zsidó hagyománynak – miért nem mosnak kezét étkezés előtt: „*Nem az szennyezi be az embert, ami a szájába kerül, hanem ami elhagyja a száját, az szennyezi be az embert.*” Tehát nem az a bűn, ha úgy és olyat eszünk, ami ellentmond a parancsoknak, hanem ha szavainkkal megbántjuk Istent vagy embertársainkat.

Az utóbbi években sokat hallani innen-onnan arról, hogy milyen fontos a diéta, a fogyókúra. Valóban jó hatással van a szervezetünkre, ha olykor-olykor tartózkodunk bizonyos ételektől, italoktól, ám egy dologról nem szabad elfeledkezni: ilyenkor, nagyböjt idején mi, keresztények nem fogyókúrát tartunk. A nagyböjt lényege az önmegtartóztatás. Ez jelenti egyrészt a bizonyos ételektől való tartózkodást, a pénteki napokon a szigorú böjtöt; másrészt viszont jelenthet lemondást minden olyan dologról, tevékenységről, szokásról, ami mindennapi életünk része, de tulajdonképpen felesleges. Ha naponta órákat ülsz a tévé előtt, nagyböjt idején fogd vissza magad, és csak tíz percre kapcsolj be a készüléket! (Sőt mi lenne, ha be sem kapcsolnád?...) Ha már-már „mániáddá” vált az okostelefon nyomogatása, a böjt idején tedd félre, s csak arra használd, amire okvetlenül szükséges. Ha egész nap ott a füledben a fülhallgató, és bömböl a fűlsiketítő zene, most vedd ki a füledből, menj el kirándulni egy erdőbe és hallgasd a csendet!

Legyenek ezek az idej nagyböjti lemondásaid! S ki tudja, a böjt végével talán már nem is fognak annyira hiányozni az eddigi megszokások...

Kovács Péter



Bulcsú Piroska:
Ciklámenes csendélet

Már nem reszket a kismadár

Szemelvény a Keresztény Jövőkért Alapítvány, a Misszió Média Kft. és a Kaleidoszkóp Hagyományörző Klub tanmesesorozatából

Tavaszi volt, de máris tikkasztóan meleg. Jancsi vállát nyomta, húzta a hátizsák, amiben az iskolai könyveket cipelte hazafelé. Álmos volt és éhes is. Az iskolai nap nagyon hosszúnak tűnt. Alig várta, hogy hazaérjen, ahol lerakhatja a nehéz hátizsákot, és ahol hűvös szobák és finom uzsonna várja.

Kedvetlenül poroszkált a hosszú utcán, amikor furcsa dolgot pillantott meg a járda szélén. Óvatosan közeledett a kis csomó felé, aztán gyorsan visszalépett, mert csodálkozva látta, hogy apró madárka vergődik az átforrósodott kövön. Fáradtan pislogott és bágyadtan nyitogatta kis csőrét. Talán szomjas volt. Talán sírt.

– Te szegény kismadár! Repülj már tova, mert elpusztulsz itt a járda szélén – mondta Jancsi, aztán továbbment.

De nem sokáig. Alig tett néhány lépést, eszébe jutott a vers, amit a tanító néni éppen aznap reggel olvasott az osztálynak. Mindenki nagyon tetszett a vers, és meg is tanulták kívülről az első versszakot. Ez a Gárdonyi Géza igen szépen tudott írni, és valamennyien elszomrodottak a fészekből kiesett madárka sorsán. Most Jancsi elismételte magában az emlékezetes első sorokat:

*Fészekből kiesett madár a nevem.
És én nem tudom: mi történt velem?
Annyit sírtam, a szám is belefáradt:
Jaj, nem találtam apámat, anyámat!*

Jancsi hirtelen megállt. Az jutott eszébe, hogy talán hiába mondta a madárnak, hogy repüljön tova, mert hiszen meglehet, hogy ez a madár még kicsike és nem is tud repülni. Talán ez is egy ilyen fészekből kiesett madárka és most nagy veszélyben van, gondolta. Visszafordult tehát és még egyszer szemügyre vette az alig pihető kis madárkát. Hát bizony ez valóban még nagyon fiatal volt. Eszébe jutott, hogy az előző éjjel goromba szelek nyargalásztak a városkában, még ő is felébredt a nagy zajra. Bizonyára akkor esett ki a madár a fészekből.

Tanácsalanul állt, és hol a madárkát figyelte, hol a közeli fa gyér tavaszi lombját fürkészte, abban reménykedve, hogy meglátja a fészket. De nem látott semmit. Mit is kellene most tenni?

Eszébe jutott, hogy a vers felolvasása után sok mindentől beszélgettek a tanító nénivel, tőle hallotta először, hogy a legjobbat tesszük, ha nem avatkozunk a madárszülők dolgába, mert amikor azt hisszük, hogy

segítünk, több kárt okozunk a kismadárnak, mint hasznót. Na de mégsem hagyhatja a járda szélén, ahol nemcsak kutyák, macskák és gyerekek bánthatják, hanem ezer más baj is érheti!

Körülnézett és észrevette a fa mellett zöldellő jókora bokrot. Az egyik vezérágról két párhuzamos ág nőtt ki. Erősnek tűntek az ágak, elég közel is voltak egymáshoz, mintha fekhelyet kínáltak volna a madárnak. De Jancsi attól félt, ha odahelyezné a madárkát, az újból csak leesne. Kicsit töprengett, aztán lehúzta mind a két zokniját, összekötötte és a két ágra tekerte. Úgyes kis fészkek lettek belőle. Aztán lassan, óvatosan, vigyázva közeledett a reszkető madárhoz, hogy meg ne ijessze meg jobban. Gyöngéd kézzel megfogta és az új fészkekre fektette.

– Így ni! Ne reszkesz már, kismadár! Itt biztonságban vagy. Senki sem bánthat, de közel vagy a szüleidhez, akik látnak téged a fáról, és tudják, hogyan segítsenek rajtad. Így mondta a tanító néni, és tudod, neki igaz a szokott lenni.

Most már vígan lépkedett tovább, mert örült, hogy segíthetett a bajba jutott madárkán. Már nem volt fáradt, nem volt melege, és örült, hogy nemsokára elmondhatja édesanyjának, mi történt az úton hazafelé.

Andris, az iskolatárs az út túldaláról figyelte az életmentő műveletet.

– Szia Madarak Megmentője! Tudod, hány ezer madár pusztul el naponta? Azt hiszed, a világ dolgában számít valamit, hogy ezt az egyet megmentetted?

– Nem tudom. De kérdezd meg a madarat, hogy neki mi a véleménye. Szerintem neki számít, hogy már nem szenved, hogy biztonságban van, a szülei hamarosan rátalálnak és hogy életben maradhat. Én meg tettem, amit a tisztesség megkövetel. A többi nem az én dolgom. Édesapát azt mondta, hogy mindig csak annyit kell tennünk, amennyire képesek vagyunk, de azt nagyon jól és örömmel kell tennünk. Apa is ezt teszi, és ő igazi nagy ember. Te pedig ne gúnyolódj, hanem menj és keressél valakit vagy valamit, akin vagy amin segíthetsz, mert attól lesz szebb a világ, ha segítünk azon, akinek szüksége van segítségre.

– Ezt is az apád mondta?

– Nem tudom. De nem mindegy, hogy ki mondta? Csak az a fontos, hogy ez így igaz – felelte Jancsi, és boldogan folytatta útját hazafelé.

Balogh Petres Judith

Az Úr az én Pásztorom

Szemelvény a Keresztény Jövőkért Alapítvány, a Misszió Média Kft. és a Kaleidoszkóp Hagyományörző Klub tanmesesorozatából

Már egy egész hete egyfolytában zuhogott az eső. A falu végén az eddig szelíden folydogáló kis patak vadul hömpölygő áradat lett. Medréből kilépve veszetten rohant, és tajtékoz hátán letört faágakat sodort, meg mindenféle hordalékot, amit útközben felszedett a partokon. A falucska lakosai megröppenve figyelték a veszedelmet.

A baj meg nem jött egyedül. Édesanya megbetegedett.

– Édes fiam, Ábel, benned a reményem és bizalmam – mondta édesapja. – Nem maradhatok el a munkától az uraságnál, mert abból kerül étel az asztalra. De valakinek el kell mennie a városba, hogy elhozza az orvososságot anyátoknak. Te vagy a legnagyobb a hat gyermekem közül, így hát Te mégy el gyógyszerért.

Ábel megszeppent, de nem mondta, hogy mennyire fél a zord időtől és a megvadult patakától. Ne gondolja senki, hogy ő fél, az apja se gondolja sohase azt, hogy a fia gyáva. Ábel nem volt gyáva fiú, de azért az ilyen vesztes idő mégiscsak ijesztő, hiszen még a felnőttek is aggódtak. Édesapja bőrből varrt zsákocskát akasztott a fia nyakába.

– Őrizd ezt a bekecsed alatt. Benne az írás, amit a doktor úr adott. Az írás megmondja a patikárusnak, hogy milyen gyógyírt adjon. Pénz is van a zsákban, abból kifizeted a portékát, amit a jó patikárus ad majd. Menj mindig a patak mellett arra, amerre az szalad. Amikor eléred az út mellett a két magas jegenyét, ott van a híd. Menjél át rajta, és a másik oldalon folytasd az utat, amíg eléred a várost. Annak a főutcáján megtalálod a patikát. Lehet, hogy ott úgy hívják, hogy gyógyszerért. No, most Isten segítségével eridj fiam, de szaporán!

Ábel összeszedte a bekecsét, sapkáját és minden bátorságát és már el is indult. Nem nézett a haragosan kavargó víz felé és nem törődött az esővel sem. Hamarosan meg is látta a két jegenyét, amiről az apja beszélt.

De ó, jaj! A híd nem volt sehol!

Ábel megállt és gondolkodott. Hideg eső csorgott az arcáról, nagyon fázott, és nem tudta, mitévő legyen. Vissza nem fordulhat, mert az anyjának kell az orvososság. A vadul rohanó vízen pedig nem lehet átgázolni. De akkor hogyan jusson a túldalra?

Ekkor a sűrű esőn keresztül meglátott egy kicsinyke házat, éppen az erdő szélén. Kicsi kéményéből vékony füst igyekezett felfelé torni a nagy szűrkeségben. A füst jelezte, hogy valaki van a házban, aki talán tud segíteni.

Ábel nem sokat tétovázott, a házhoz sietett és bekopogott. Kicsi öregasszony nyitott ajtót. Kopott, egyszerű ruhája volt, hajlott a háta, de vidáman csillogott a szeme és kedves volt a hangja.

– Hát te kis elázott emberke, mit vesztetél el itt ezen az esőverte vidéken?

– Isten adjon szép jó napot a néninek. Ábel vagyok – mondta udvariasan. – Én bizony a hidat keresem, ami volt, de most nincs sehol.

– Az bizony nincs, fiam, mivelhogy elvitte azt a víz.

– Pedig nekem a patakon túlra kell mennem, merthogy édesanyámnak gyógyszer kell a patikárustól.

– Hát ha csak ez a bajod, azon könnyen lehet segíteni. Mit gondolsz, nem olyan szegény ez a város, hogy csak egyetlen rozoga fahídja lenne! Ha még egy darabig gyalogolsz a patak mellett toronyiránt, hamarosan rátalálsz egy tisztességes köhídra, azon aztán átalmehetsz a túldalra. De előbb egyél egy falatot, hogy legyen erőd az útra. Nincs egyebem, csak egy kis kenyere meg egy bögre jó meleg tejem, de azt szívesen adom.

Igy hát Ábel beljebb került, és miközben éhesen majszolta a finom kenyeret és hörpintgetett a tejből, szét is nézett. Eddig mindig azt hitte, hogy ő és a családja igazán nagyon szegény sorban élnek, mert hiszen a házuk kicsiny volt, pénzük meg mindig túl kevés. Pedig volt a házukban egy lakó-

konyha kemencével meg két hálószoba. Volt kamra is, ahol a polcokon almák meg befőttesüvegek sorakoztak tele finomságokkal, mindjárt a zsírosbödön mellett. A zsákokban krumpli volt, amit arrafelé pityókának mondtak. Szalonna meg kolbászkok lógtak a rudakon. A ház mellett istálló is volt, benne pedig egy ló, egy tehén, meg egy juhocskalakott, és jó néhány csirke meg egy kakas is. A ház mellett veteményeskert meg gyümölcsös is volt és az erdő széléig kaszáló húzó-dott. Mégis azt gondolta, hogy szegények.

De a csillogó szemű idős néni házában csak egyetlen szoba volt, abban egy öreg kályha, egy keskeny ágy, asztal és egyetlen szék. A kályhán öreg vasaló melegedett, az asztal alatt kosár tele öreg rongyokkal. A szobában egyetlen érdekes dolog volt csak és azt Ábel azonnal észrevette. Ez pedig valamilyen takaróféleség volt, amit sok-sok foltból varrt valaki.

– Látom, hogy észrevetted az ágyterítőt! Ugye neked is tetszik? Tudod, ezzel keresem meg a mindennapi kenyeremet.

– Hogyan?

– Sok munkával, édes fiam. Úgy kezdődik, hogy a városban összekéregetek öreg, hasznavehetetlen ruhákat. Ezeket kimosom, kivasalom, szétvagdosom, aztán a különböző darabokat megint összevarrom, bélést varrok alá és kész az ágytakaró. De van, amikor ugyanígy díszpárnát készítek, táskát a hölgyeknek vagy takarót a kisbabáknak.

– Úgy gondolom, hogy ez nagyon sok munkába kerül!

– Úgy is van. De szeretem csinálni, mert mindig valami újat találok ki és az nagyon jó. Még sohasem készítettem két egyforma takarót. Tudod, hogyan neveznek engem az emberek, akik tudják, hogy rongyokból készítek új holmit? Képzeld el, Rongykovács Jankának hívják!

– Ábel jól nevetett ezen.

– Ez nagyon mulatságos! Nagyon tetszik Janka néni ragadványneve!

– De ebből nem lehet meggazdagodni, ugye? – kérdezte Ábel.

A néni ezen jóízűen nevetett.

– Meggazdagodni? Az meg mire jó? Csak gond, mert az bizony elveszhet, elfogyhat, mások elvehetik. Mindig vigyázni kell rá. Csupa baj meg félelem van vele. Nekem aztán nem kell. Ismered a 23. zsoltárt? Úgy kezdődik: „Az Úr az én pásztorom, nem szenvedek hiányt, zöldellő réteken tanyázhatok.”

– Nem, ezt nem ismerem, és igazán nem is tudom, hogy mit jelent.

– Hát pedig nagyon fontos, hogy ezt tudjad. Mert az úgy van, hogy amit egyszer megteremtettél, amit létrehoztál, azt nagyon szereted és ezért nagyon vigyázol rá. Én nagyon szeretem a foltokból varrt ágytakarókat, mert én csináltam őket, én teremtettem. Mindig megkönyezem, amikor eladok egyet, mert annyira szeretem őket, hogy szeretném örökre megtartani. Hát még a jószágos Isten mennyire szereti azt, akit teremtett!

– Az emberek?

– Hát persze, jól mondtad, Ábel! Szereti őket és mindig megadja nekik, amire éppen szükségük van. Nem szenvednek hiányt. Nekem sem hiányzik semmi, mert mindig megadja, amire éppen szükségem van. Van kis házam, az erdőben találok elég rőzsét a kályhának, az meg melegen tart engem. A takarók készítésével keresek annyit, hogy meg tudom vásárolni, amire feltétlenül szükségem van. Mi más kellene még? Nem szenvedek hiányt. Akarod tudni a zsoltár folytatását? Így szól: „Ha sötét völgyben járok is, nem félek a bajtól, hisz Te velem vagy. Botod, pásztorbotod biztonságot ad.”

– Ez szép.

– Az. Ezentúl, amikor imádkozol, mondd el ezt is, hogy soha el ne feledd. Most pedig menj békével és Isten segítségével, hogy édesanyád mielőbb megkapja azt a csodaorvosságot.

Balogh Petres Judith

A szabadságharc bravúrja

1848. március idusának első évfordulóján Debrecenben a Rákóczi-harang a nagytemplomban szólította Kossuth Lajost és a képviselőket. Az utcán döngött az ágyú, szólt a zene. A templomban a szónok a szabadságharcról beszélt: „Végre egy a lélek, egy a szív, a kar; ha valaha, most győz a magyar.” De csak Kossuth hitt a hadseregben és önmagában. „Egy antik, tiszta jellem – írta róla Görgei –, kár, hogy nem katoná.”

Kossuth, akinek a bátorságát sokan kétségbe vonták, az országgyűlésen végső küzdelemre szólította fel a hadsereget, és a nép hazafias ellenállását sürgette, majd táborba vonult, hogy jelenlétével is hitelt adjon szavainak.

A „most vagy soha” elszántságával küzdő honvéd hadsereg az orosz túlerőt nem tudta feltartóztatni, az erdélyi ütközetek elvesztése után kilátástalannak tűnt a szabadságharc győzelme. Ebben a reménytelen helyzetben Klapka György tábornok az egész országot bámulatát magára vonta. Rajtaütésszerűen az ellenség ezer katonáját lekaszabolta, zsákmányként 30 ágyút, 3600 fegyvert és 700 mázsa puskaport szerzett, és felszabadította Komáromot az ostromzár alól. A győzelem mámorában Bécs felé indult, de csak Győrjig jutott, ahol arról érte-

sült, hogy Haynau Szeged elfoglalása után nagy erőt indít ellene.

Az osztrák hadak tábornoka felszólította a cári seregek parancsnokát, hogy Komárom meghódolása előtt az orosz hadsereg nem hagyhatja el Magyarországot, orosz segítség nélkül a „fanatikus” magyarokat nem képes megfékezni. Figyelmeztette a komáromi vár parancsnokát, hogy az ellenállás újabb vérontást eredményez, a várvédőknek semmi esélyük a győzelemre. Észszerű döntés csak a fegyverletétel lehet. Klapka György azonban hajthatatlan maradt, kizárólag a kétheti fegyverszünetbe egyezett bele, de csupán azért, hogy titkos megbízottjai kellő információt szerezzenek a többi front fejleményeiről.

A sorozatos vereségről szóló beszámoló, Görgeinek a Világosnál történő fegyverletétele, az orosz parancsnok fenyegetése sem tántorította el a tábornokot az ellenállástól.

Klapka György radikális követeléseket fogalmazott meg és küldött az ellenség vezérének. Többek között kikötötte: kegyelemben részesüljön a nemzet és a honvédség, a foglyokat bocsássák szabadon, a magyar papírpénzt váltsák be, a külföldre távozóknak adjanak útlevelet, a várőrséget engedjék távozni. Haynau a közeli győzelem reménye-

ben a feltételeket elutasította, és 1849. szeptember 2-án a fegyverszünetet felmondta, majd Komárom várát ostromgyűrűbe fogta. Időközben a Duna bal partján az orosz katonaság is felsorakozott. A történetek láttán a Gárdonyi-regényben olvasható élet-halál küzdelem léghőre nehezedett a várvédőkre.

Klapka tábornok szeptember 17-én, napiparancsában így szólt a honvédekhez: „A szenvedő haza legfontosabb pillanatait éli, s midőn ügye a végforduló ponton áll, a nemzet méltán megkövetelheti minden harcosától, hogy minden erejét felhasználja azon ügy védelmére, amelynek szentsége által arra felhívott.”

Az osztrák vezetőség újabb alkudozásba kezdett, de a vár parancsnoka közölte: a harcot életre-halálra folytatni fogják, hogy megmentse legdrágább kincsüket, fegyvereik becsületét, és életüket áldozzák a hazáért.

Szeptember 26-án kezdetét vette az ostrom, de Haynau, a tizenhárom aradi vértanú kivégzésének kezdeményezője és végrehajtója, engedett a komáromi követeléseknek, azokat feltétel nélkül elfogadta. Megszületett a császári pecséttel ellátott írásos egyezmény. A vár átadása békés körülmények között ment végbe. Október 3-án az ó- és

új várat, a Duna-szigetet, 4-én a Vág- és a Nádor-vonalat, valamint a városban lévő kincstári épületeket adták át, majd az utolsó magyar csapatok is elhagyták a várat. Indulás előtt a tábornok megkérdezte a legénységet, ki akar átmenni a császári seregbe. „Tábornok úr – szölt előlélve egy idős altiszt –, az osztrákokhoz nem megyünk át, de ha a hazának szüksége lesz katonára, reánk bízton számíthat.”

„Megittük, amit emberi erő megtenni képes – szölt Klapka honvédjeihez a távozáskor –, pirulás nélkül léphetünk a világ és a Mindenható ítélőszéke elé.” Nemcsak a komáromiakra, hanem a szabadság valamennyi harcosára vonatkozott elismerő nyilatkozata, a magyarok mindvégig teljesítették a rájuk háruló nehéz feladatot.

A tábornok hangsúlyozta, hogy az elvesztett szabadságharc utolsó, hősiés kiállításában a győztestől kiharcolták mindazt, amiről az hallani sem akart. Mementőként álljanak itt Klapka tábornok szavai: „Meghajlatok, mert meg kellett. Az események vashatalma előtt hajlatok meg. Ez a körülmény és a megmentett becsület mindnyájukat megnyugvással tölthet el.”

Czirják Árpád

www.erdelyibreviarium.ro

Az ész költője volt: százhuszonöt éve született Szabó Lőrinc

A Nyugat második nemzedéke a századforduló táján született, a forradalom bukása után került az irodalom középpontjába. Babitsék is úgy tekintettek rájuk, mint az ő kezdeményeik folytatására; általában formakultúrájukon is érződik, hogy a Nyugat költőitől tanultak verselni, s Babitstól, Tóth Árpádtól; Kosztolányitól indulva találták meg saját hangjukat. Nem egy közülük művészi nagyságban felemelkedett a mesterekig. Költőként is, műfordítóként is az egyik legjelentékenyebb volt közöttük Szabó Lőrinc.

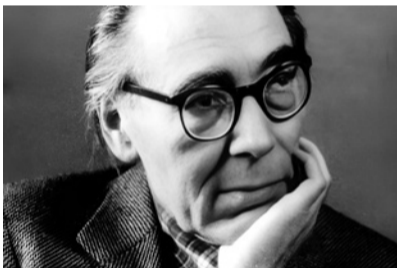
A húszas években kifejezetten baloldalinak számitott, a negyvenes években kifejezetten jobboldalinak. Ha költészetét vallatjuk, lehetlenség akár ide, akár oda sorolni. Oly mértékben ridegen pesszimista, oly rossz véleménnyel van emberről is, világról is, hogy semmiféle politikai törekvés nem tud vele mit kezdeni. Talán egész költészetünkben nincs még egy ennyire hitetlen, semmiben sem bízó, aki szakadatlanul figyel-boncolja önmagát is, de saját lelki életében is csak lesújtót talál. Ugy látja, hogy az élet értelmetlen és kegyetlen, s ebben az életben ő maga is kegyetlen, nem tud feloldódni az emberi kapcsolatokban. Még a szerelem is kíméletlen élet-halál küzdelem, és ha véget ér, akkor nem múló gyász.

És mindezt a ridegséget, reménytelenséget, szomorúságot annyi finomsággal, oly sok színnel, nemegyszer oly sok gyöngéd kedvességgel tudja költészetileg varázsolni, és ráadásul költészetéből úgy árad a kultúra szeretete, hogy az olvasó már maga se tudja, hogyan is érezzen az egyszerre oly riasztó és oly vonzó költő iránt. (De emberi egyénisége is ilyen vegyesen volt egyszerre vonzó és riasztó; annyi kedvesség és annyi rosszindulat kavardott benne, hogy egyszerre váltott ki ismerőseiből ellentétes érzelmeket.)

1900. március 31-én született Miskolcon id. Szabó Lőrinc és Panyiczky Ilona gyermekeként. Szülőházát a költő sem tudta azonosítani, hiszen hároméves volt, amikor elköltöztek onnan, de az bizonyos, hogy lebontották, helyén a Vörösmarty lakótelep panelháza épült. A szülőváros képe csak homályosan dereng fel a *Tücsökzene* néhány versében.

Ósei református prédikátorok voltak, az apja mozdonyvezető. Tehát igen szerény mód-ból küzdötte fel magát rendkívüli műveltségig, amelyhez nagy nyelvismeret is tartozott. Miskolcon született, de iskoláit Debrecenben végezte. A nagy iskolai kultúrájú városban ragadta el a műveltség szeretete. A hosszú természetű, szemüveges, kócos fiatalember önnét érkezett Budapestre, ahol előbb gépészmérnöknek indult, majd átíratkozott a bölcsészkarra, és vegyesen tanult minden megtanulhatót, hogy azután hátat fordítson az egyetemeknek és elmenjen újságírónak. Már egyetemista korában olyan verseket írt, hogy feltűnik a Nyugat körében, Babits felismeri benne a bontakozó jelentékeny költőt. Babits lesz a szellemi nevelő-

je. A nagy korkülönbség ellenére egy ideig jó barátok, de idővel elhidegülnek. Szabó Lőrinc nehezen tud jó barát lenni. Ellentétes tulajdonságai már ifjúkorban kiderülnek. De az indulás kitűnő. Huszonkét éves korában első verseskötetének (*Föld, erdő, Isten*) már irodalmi sikere van. Majd Babits és Tóth Árpád maguk mellé veszik harmadiknak a fiatal költőt, hogy együtt fordítsák le Baudelaire költői életművét,



A romlás virágait, a világirodalom egyik legnagyobb hatású verseskötését. A Babits Mihály–Tóth Árpád–Szabó Lőrinc-féle magyar Baudelaire a magyar irodalmi kultúra egyik nagy jelentőségű értéke, nincs irodalmi műveltség nálunk az ismerete nélkül.

Itt indul el erőteljesen Szabó Lőrinc műfordítói útja. Soha többé nem hagyja abba az idegen költők tolmácsolását, számára művészi izgalom minél hívebben és minél formahívebben elmondani magyarul, ami a világban bármely nyelven elhangzott. S ehhez megvan óriási nyelvismerete, verselméleti felkészültsége és beleélőképessége. Így lesz a magyar irodalom egyik legnagyobb életművű műfordítója, a magyar olvasó világirodalmi kultúrájának segítője. Műfordítói színvonalban egyenrangú Babitscal, Tóth Árpáddal, Kosztolányival, csak általában hívebb tolmács náluk is, és még Kosztolányinál is több verset fordított.

A húszas évektől *Az Est-lapok* munkatársa. Jól használható újságíró, de szenved a szerkesztőségi robottól. Igaz, szenved mindentől; ha mást csinálna, azt is jól csinálná, és attól is szenvedne. Utálkozva néz maga körül. Ellen-ségesnek tudja az egész ellenforradalmi világot, amelyben él, de nem szereti *Az Est-lapok* liberális polgári körét sem. Ezért hat ebben az időben baloldalinak, mint amilyen valóban volt. Igazában anarchista, akinek semmi sem jó. Éles szemmel figyel, hol talál rosszat, embertelent, csúnyát – és ahová néz, ott láthat is. És amit lát, versben fejezi ki. Nem érzelmeket fogalmaz. Alapérzelme az utálkozás, és ezt az értelem eszközeivel fejezi ki. Szabó Lőrinc az ész költője. De közben lángoló szerelmes verseket ír: egy szerelmében mindent követelő, tudatosan önző férfi szakadatlanul izzó szenvedélyét fogalmazza meg.

De azért a korai versekben még néha felszólít az idillikus hang, a természet iránti elragadtatás, olykor még az ünnepélyesség is, mint a hajdani protestáns gályarabok emlékét idéző nagy költeményben, a *Testvérsiratók*-ban. Később egyre több a lázongás, a megvetés, a reménytelen menekülni akarás. Nem szereti a várost, amelyben él, de semmi köze a faluhoz. Egy időben városellenessége miatt a népiek közel érezték magukhoz. Tévedtek: Szabó Lőrinc legurbanusabb költőink egyike, igazi nagyvárosi intellektüel, aki ott érzi rossz-szul magát, ahol éppen van.

Lázongása merőben individualista, valójában senkihez sem tartozik, és mivel harcához sehol sem találhat társakat (mert a társakat nem

tudja elviselni), tehát keresi a módot, hogy egyáltalán élni tudjon. Így jut el a kiábrándult kiegyezés törekvéséhez. Legjellemzőbb kötetében, a *Különbékében* ezt a kibékülő életlehetőséget keresi (1936). Individualista polgár, aki olykor a magánéletben véli megtalálni a megnyugvást; ez időben kelnek kisfiáról, a családi otthonról szóló megragadóan szép Lóci-versek.

Világnézeti magányosságából következik, hogy a politikai törekvések között sohasem tud igazán különbséget tenni. (...) A felszabadulás után jó időre volt szüksége, hogy magához térjen. Az új irodalompolitika tudta, milyen nagy költő, és időt, módot adott magára találasához. Világnézetiileg ugyanúgy nem azonosult soha az új világgal, mint ahogy idegen volt a régiben is. De újrakezdte. És a kezdeteknél kezdte, megírva élete egyik főművét: saját útjának lírai ábrázolását a kisgyermekkor-tól, az emlékektől az emberré érésig. Ezzel, a *Tücsökzenével* lépett vissza az irodalomba, hogy ezután példátlanul gazdag műfordítói tevékenységet fejtsen ki. Új verseinek hangja egyre szelidebben szomorú. És végül következett egy nagy gyászélmény: meghalt egy aszszony, akihez huszonöt évnyi szerelem fűzte. Az ő emlékére írta meg *A huszonhatodik év* című szonettciklust, amely talán a legszebb, legszívvehszólóbb alkotás Szabó Lőrinc egész gazdag életművében. Itt a gyász feloldja a ridegséget; a szomorúság remekműve ez. Utolsó könyve ez, megjelenésekor (1957) már maga is súlyos beteg volt.

Élete végső évében megkapta a Kossuth-díjat.

Sorsa 1957. október 3-án teljesedett be. A magyar irodalom, művészet és politikai élet nagyságainak pantheonjában, a Kerepesi úti temetőben helyezték örök nyugalomra.

(Lásd: *Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtár*)

Ha teheti, támogassa Ön is az Életünk újság mögött álló civil szervezetet!

**Keresztény Jövőkért Alapítvány
H-1165 Budapest, Zsemlékes út 25/A. I. 5.**

**Adószám: 19385776-1-42
Közösségi adószám: HU19385776**

**OTP Bank
H-1163 Budapest, Jókai Mór u. 3/b.
11716008-22541567**

**HU50 1171 6008 2254 1567 00000000
SWIFT (BIC): OTPVHUHB**

Köszönjük! Kuratórium

Szabó Lőrinc
Hazám, keresztény Európa

Útalom és arcába vágom:
– Száz év, de tán kétezer óta
őrült, mocskos, aljas világ ez,
ez a farizeus Európa!

Kenyér s jog helyett a szegényt
csitítja karddal, üres éggel
és cinkos lelkiismeretét
avatag és modern mesékkal;

száz év, de már kétezer óta
hány szent vágy halt meg gaz szívében!
Hazám, keresztény Európa,
mi lesz, ha bukására döbben,

mi lesz, ha újra földre száll
a Megsúfolt és Megfeszített,
s mert jósága, hite, imája
egyszer már mindent elveszített:

mi lesz, ha megjő pokoli
lángszórákkal, gépfegyverekkel,
vassisakos, pestishozó,
bosszúálló angysereggel?

Mi lesz, ha megjő Krisztus és
új országot teremt a földön,
ha elhullanak a banditák
s nem lesz több harc, se kard, se börtön,

ha égi szerelmét a földi
szükséghez szabja ama Bárány
s újra megvált, – óh, nem a jók,
de a gonoszok vére árán:

hazám, boldogtalan Európa,
ha túléléd a harcok végét,
elbírod-e még te az Istent,
a Szeretetet és a Békét?

www.facebook.com/keresztenyjovonkert

www.keresztenyjovonkert.hu

„Fogadjátok gyarló imáinkat és legyen áldás a szerkesztőség munkáján”

Juhász Imre atya az *Életünk* újság közösségéért ajánlotta fel 2025. január 26-i újfelhértói szentmiséjéért

Amint azt az előző lapszámunkban hírül adtuk, kezdeményezésünkre ez év januárjától minden hónapban legalább egyszer a világ



Újfehértó

valamelyik pontján egy magyar katolikus lelképásztor „az *Életünk* újság munkaközösségéért, olvasóiért és támogatóiért” fogja felajánlani egyik szentmiséjét. Ezzel is szeretnénk éreztetni mindenkivel, aki hozzánk tartozik, hogy fontos nekünk.

Az idei első szentmisét az *Életünk* újság közösségéért 2025. január 26-án, vasárnap délelőtt 9.30-kor Juhász Imre plébános, c.

kanonok mutatta be a Szabolcs-Szatmár-Bereg vármegyei Újfehértó római katolikus templomában.

Már a *Katolikus Híradó – Az Újfehértói Római Katolikus Egyházközség és Filiáinak Értesítője* jelezte a 2025. január 26-i, XVI.

évfolyam 4. számban az Év-közi 3., Az Ige vasárnapjához kapcsolódóan a következőket: „A mai szentmise végén a ministránsok az *Életünk* című lapból osztanak ki egy-egy példányt a kedves híveknek, melyet a szerkesztőség ajándékba küldött nekünk. Az *Életünk* című lap az európai magyar katolikusok egyetlen közös nyomtatott lapja, amelyik 1969. januárban jelent meg először, tehát az 57. évfolyamában jár. Az újfehértói/hajdúnánási híveknek már volt alkalmuk korábban találkozni a kiadvánnyal és különböző együttműködéseink is voltak az elmúlt években, különösen a Székely Mennyei Emléknapi kapcsán. Ezért a mai

szentmisét az *Életünk* szerkesztőségéért és annak munkatársaiért, jótévedőiért ajánljuk fel, hogy segítse őket a Szentlélek!”

A szentmisén Imre atya felhívta hívei figyelmét arra, hogy lám, Európa más országaiban is vannak hitüket aktívan megélt és anyanyelvükön gyakorló magyar katolikus közösségek, és jó, ha mindannyian, itthoni közeli és messzi távoliak tudunk egymásról. A kölcsönös megismerésnek pedig egyik lehetséges eszköze az *Életünk* újság.

A szentmisén a hívek, amellyel, hogy Imre atya vezetésével imádkoztak értünk, meg is ismerték és haza is vihették tehát az *Életünk* újság egy példányát, mi több, Imre atya magával vitt néhány példányt az egyik filiába, Hajdúnánásra is és a vasárnapi szentmisén ott is átadta a híveknek.

Juhász Imre atya amellyel, hogy sok, számkra igazán megható fényképpel kedveskedett nekünk, telefonon is beszámolt a

vasárnap délelőtti újfelhértói szentmiséről. Igazán megdobogtatta a szívünket, amikor ezt mondta: „Fogadjátok gyarló imáinkat és legyen áldás a szerkesztőség munkáján!”



Kedves Imre Atya és Kedves Újfehértói Hívek, szívből köszönjük a megtisztelő, kitüntető figyelmet, a kedves gesztust: a szentmisét, az imát, a sok szép fényképet és a szíves szavakat! Isten áldja Plébános urat és mindkét egyházközség minden tagját!

Az *Életünk* újság szűkebb és tágabb közössége nevében:
Varga Gabriella
felelős kiadó, főszerkesztő

Dufek Mária Fohász

Istenem, van egy *Életünk*,
örizd meg azt minékünk,
európaiak lapját
a katolikus magyarság
forgassa tovább haszonnal,
örizzed azt két karoddal!
Mi egybeköt a világgal,
miben a Lélek szárnyal
nem betűvel, szellemeddel,
a sikerekhez vezess el!

Baricz Lajos Életünk Az *Életünk* katolikus lap köszöntése

Az életünk csupán egy röpke álom,
mely nem szűnik meg a földi halálon,
mert mikor azt hisszük, itt van már a vég,
nincs mindennek vége: megnyílik az ég.

Tudom, hogy nagy titok egész életünk,
néha olyan nehéz, alig élhetünk,
máskor meg oly könnyű, majdnem elröpít,
és minden helyzetben erőt ad a hit.

Ismeri az Úr is sebzett életünk,
bárhová is megyünk, együtt jön velünk,
bár vannak percek, nem is vesszük észre.

Fontos életünk, Krisztus meghalt érte,
hogy nekünk örökre életünk legyen,
az örök életre méltóvá tegyen.

„Áldd meg, Urunk, az *Életünk* újság készítőit, munkatársait és olvasóit”

Varga János rektor vezetésével 2025. február 8-án Bécsben is szentmisén imádkoztak az *Életünk* újság nagy családjáért

A hagyományos szombati előesti szentmisét a Pázmáneumban 2025. február 8-án az 57. évfolyamába lépett *Életünk* című újság, az európai magyar katolikusok lapja munkatársaiért, jövőjéért, megmaradásáért ajánlotta fel Varga János rektor. Elhangzott: ez nem egy promóciós mise, nem reklám vagy támogatás áll mögötte, hanem ennek az eszköznek mint sajtómisszióknak az imával való kísérése.



Bécs

Az újság elnevezésére utalva az atya elmondta: ez a megváltás nyelvtani formája, a többes szám első személy. Számunkra pedig az Élet, a mi *Életünk* maga Krisztus. Óáltala van életünk, részünk az új életben. Lényegé-

ben róla szól ez az újság, ahogy Ő ma jelen van a világunkban.

A napi evangélium alapján a Rektor kiemelte: Isten kegyelme és irtalma minden emberi mértéket felülmúl. Ennek jele a csodás halfgóság is. De mindezt megelőzi valami fontos. Jézus felszólítása: „Evez a mélyre, és vessétek ki a hálótokat halfgóságára!”

Ez a kettős irány szükséges: elmélyíteni a Tanítást és aztán cselekedni, azáltal hirdetni Isten jóságát. Egy gazdag napi fogás is örömhír a halálszok számára, a család, de sokak, az egész falu vagy környék számára...

Pál apostol is azt mondja: „Elsősorban azt hagytam rátok, amit magam is kaptam...” és „Mindegy tehát, hogy én vagy ők: ugyanazt hirdetjük”. Tehát befogadni és továbbadni, hirdetni kell a Jóhírt.

A történelem során többszörös munkamegosztás alakult ki és ez az Egyház életében is így volt. Úgy tűnt – leegyszerűsítve –, a papok dolga a szentségek kiszolgáltatása, a misszionáriusok dolga a hit terjesztése, a szerzetesek, szerzetesnők dolga imádkozni, a híveké pedig dolgozni, esetleg adománnyal segíteni az Egyházat.

Minden korban voltak olyan szentek, akik mindezek üdítő szintézisét valósították meg.

A századok során aztán egyértelművé vált, hogy közös a felelősségünk, és mindannyiunk feladata hitünkéről tanúságot tenni.

Vannak persze kiemelt lehetőségek, esz-

közök, ahol célzottan és sokakat megszólítva lehet hirdetni az Evangéliumot. Ez pedig a sajtóapostolkodás...

Itt a mi lehetőségünk az olvasás, a támogatás, a terjesztés. Lehet, hogy számunkra nem sok újdonságot tartalmaz egy-egy szám, de akinek általunk a keze ügyébe kerülhet,

annak esetleg sokat adhat. Itt a celebráns elkezdte átfutni az újság legújabb számát, és megállapította, hogy ismert témák mellett – Szentévi megnyitása, szentévi ima – számára is voltak benne érdekes újdonságok.

Ma sokszor gyanús, amikor valaki valamit anyagi érdekek nélkül, szolgálatként végez. De az *Életünk* készítése így zajlik.

A Hívek könyörgését ez a fohász zárta: „Áldd meg, Urunk, a sajtó munkatársait, különösen az *Életünk* újság készítőit, munkatársait és olvasóit, add, hogy ez a média hitelesen hirdesse az Evangéliumot és sok éven, évtizeden át szolgálhassa a magyar híveket.”

A szentmise után a kápolna előterében, ahol még beszélgetni szoktak a hívek, egy kis csoport számára ez alkalommal az *Életünk* újság volt a középpontban.

Képek és szöveg forrása: Pázmáneum



„Adj, Uram, örök nyugodalmat nekik”

Vencser László 2025. február 9-én Linzben szentmisét mutatott be az *Életünk* elhunyt szerkesztőiért és olvasóiért

A nyugdíjas éveit töltő, 78. életéhez közeledő és betegséggel is küszködő Vencser László, lapunk felelős szerkesztője, néhány kivételtől eltekintve, többnyire linzi otthonában végzi szentmiséit. A 2025. február 9-i, vasárnapi alkalom lapunk nagy családjá szempontjából is különleges volt: a szentmisét Vencser László az *Életünk* újságnak az elmúlt közel ötvenhét évben eltávozott szerkesztőiért, szerzőiért és olvasóiért ajánlotta fel.

Az oltárasztalon néhány *Életünk*-lapszám mellett ott állt Beliczey-Ignác Anna (1944. február 1.–2024. november 19.) gyászrészítője is, amelyet nemrég hozott a posta a budapesti szerkesztőségbe. Beliczey György már 2022-ben arról értesített kézzel írott levelében, hogy ők Annával „ösolvasók”, elindulása óta rendszeresen olvassák az *Életünk* újságot. 2023-ban bővebben is írt arról, hogy mint az *Életünk* újság olvasói és terjesztői a

lap legrégebbi táborába tartoznak; Németországban negyven éven keresztül voltak hűséges olvasói a lapnak, majd Magyarországra visszatérve is mindmáig azok maradtak. „Annak idején Fejős Ottó főtisztelendő és P. Szőke János voltak a főszerkesztők. Isten mindkét szolgálója családom személyes barátja is volt” – írta levelében.

2024-ben szomorú hírt hozott Monostorapátiból a postai levél: „Szeretett feleségem, Anna, hosszú betegség után elhunyt” – írta Beliczey György, akinek nagy hitét mutatja a gyászrészítőre elhelye-

zett szentírási idézet: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Iz 43,1).

Sajnos egyre több hasonló levelet kapunk, ha nem is hagyományos postai úton, de e-mailen annál inkább. Innen jött a gondolatunk, hogy a szentmisefelajánlások között, amelyeket lelképásztor barátaink az *Életünk* újság nagy családjáért végeznek, legyen egy szentmise a földi élettől már elköszönt elődökért, az újság sorsát már az Égi Hazából követő egykori szerkesztőkért, szerzőkért és olvasókért is.



Vencser László szentmiséjén a hívek egyik könyörgése így hangzott: „Adj, Uram, örök nyugodalmat az *Életünk* újság valaha volt szerkesztőinek és olvasóinak, akik már Hozzád költöztek, köztük a következőknek: Cserhádi Ferenc, Hollósi Mihály, Mocsári László, Olasz Ferenc, Koller Márta, Ferencz Margit, Rónai Ádám, Beliczey-Ignác Anna, Tonka Edit, Jozette. Öleld Magadhoz olvasóink hozzátartozóit is, köztük Schnell Ferencet, Schnell Éva férjét; Jean Gonthiert, Romhányi Anna férjét; Vértessaljai Antalné Máriát, Vértessaljai László SJ édesanyját és Kucsera (Puss) Annát, Puss Sándor SJ édesanyját.” Természetesen az imába nemcsak a név szerint említettek foglaltak bele, hanem mindenkit, aki az elmúlt közel ötvenhét évben valamiképpen az *Életünk* újsághoz tartozott, de már nincs közöttünk.

Legyen csendes és békés mindannyiuk pihenése! Az *Életünk* újság napjainkbeli öröksej szeretettel őrzik emléküket és a jövőben is imádkozni fognak értük

Varga Gabriella

Az európai magyar katolikus közösségek elérhetőségei

AUSZTRIA

Bécs, Collegium Pazmaneum
A-1090 Wien, Boltzmannngasse 14
+43 1 319 1403
collegiumpazmaneum@gmail.com
www.pazmaneum.katolikus.hu
Rektor: Varga János

Bécsi Főegyházmege Magyar Közössége
A-1070 Wien, Döblergasse 2/30b
+43 676 78 57 376
www.katolikus.at
www.facebook.com/KMEMWien
Plébános: Simon Ferenc

Burgenland (Őrvidék), Kismarton
Diözese Eisenstadt, Vikariat für ungarische Belange
A-7000 Eisenstadt, St. Rochus-Straße 21
+43 676 880 708 346; +43 2682 777 346
laszlo.pal@martinus.at
www.martinus.at
Plébános, püspöki helynök: Pál László

Burgenland (Őrvidék), Alsóőr
A-7501 Unterwart 226
+43 33 523 4108
Plébános: Gáspár Adalbert

Burgenland (Őrvidék), Felsőőr
A-7400 Oberwart, Stenamangerstraße 13
Plébános: Gáspár Adalbert

Burgenland (Őrvidék), Középpulya
A-7350 Mittelpullendorf, Ungargasse 62
Plébános: Ghinari Johann

Graz
A-8020 Graz, Kalvarienbergstr. 155
+43 316 6821 2421
otto.molnar@laposte.net
istvan.hollo@graz-seckau.at
Plébánosok: Molnár Ottó, Holló István

Innsbruck, Magyar Diákköthön és Kulturcentrum
A-6020 Innsbruck, Richard Wagner Str. 3
+43 699 1151 6190
pepat@ikbnet.at
Világi elnök: Szabados Péter

Klagenfurt
Kapuziner Kirche, A-9020 Klagenfurt, Waaggasse 15.
+43 676 8772 7444

Linz/Wels
Ungarnseelsorgezentrum der Diözese Linz
A-4600 Wels, Herrengasse. 2.
+43 732 341 175
ernest.szabo@dioezese-linz.at
Plébános: Szabó Ernő

Salzburg, Orsolyita zárda
A-5061 Salzburg, Aigner Str. 135.
+43 699 8172 1232
Kapcsolat: Bohuny István

BELGIUM

Brüsszeli Magyar Katolikus Közösség
1050 Bruxelles, rue de l'Arbre Bénit 123
+32 2 649 6188; +32 487 61 40 63

havas.istvan@piarista.hu
www.bmkk.be
Plébános: Havas István

CSEHORSZÁG

Prágai Magyar Katolikus Plébánia
CZ-11000 Praha 1, Jindriška 973/30
+421 908 650 565; +420 734 688 656
info@katolikus.cz | www.katolikus.cz
www.facebook.com/Prágai-Magyar-Katolikus-Plébánia-1769510549979963
Plébános: Balga Zoltán

EGYESÜLT KIRÁLYSÁG

London, Hungarian R. C. Chaplaincy, Szent István Ház
GB – W5 4EA London, 62 Little Ealing Lane
+44 20 8566 0271; +44 79 0486 4431
londonfolkelkeszseg@gmail.com
www.szentistvanhaz.org
www.facebook.com/szentistvanhaz.london
Plébános: Csicsó János

Bristol, St. Dunstan-plébánia
20A Bristol Road, Keynsham, Bristol BS31 2BQ
+44 117 983 930
Plébános: Szende Tibor

FRANCIAORSZÁG

Párizsi Magyar Katolikus Misszió
F-75010 Paris, 42, rue Albert Thomas
+33 1 4208 6170
missioncatholique@orange.fr
www.magyarmisszio.info
www.facebook.com/Parizsi.Magyar.Katolikus.Misszio

HOLLANDIA

Hollandiai Magyar Katolikus Egyházközség
NL 2241 VT. Wassenaar, Hyacinthstr. 22.
+31 70 511 1030
hagai.magyar.katolikusok@gmail.com
www.facebook.com/HagaiMagyarKatolikusok
www.facebook.com/EKThollandiai

LENGYELORSZÁG

Krakói Magyar Katolikusok
31-043 Kraków, ul. Stolarska 12

LUXEMBURG

8032 Strassen, 2 place des Martyrs
www.magyarok.lu
www.facebook.com/luxhun
Miséző lelkészek: Lukács József és Havas István

MÁLTA

Sliema, Salesian Oratory-templom
www.facebook.com/groups/570077513172992
(Mindent Máltáról – All about Malta)

NÉMETORSZÁG

Augsburg, Szent László Magyar Katolikus Misszió
D-86152 Augsburg, Henisiusstraße 1
+49 821 3166 8960; +49 821 3166-8961
iroda@augmis.de
www.augmis.de; www.augsburgimisszio.de;
www.augsburgi-katolikusok.de
Misézőhelyek: Augsburg, Kempten, Neuburg an der Donau, Neu-Ulm
Plébános: Csibi Sándor

Berlin-Brandenburg, Szent Erzsébet Magyar Katolikus Egyházközség
D-10551 Berlin, Waldenserstraße 28
berlin@katolikus.hu
www.zebb.de
www.facebook.com/magyarkatolikusokbb
Koordinátor: Urbán Ilona Anna

Frankfurt, Szent Erzsébet Magyar Katolikus Egyházközség
D-60487 Frankfurt, Ludwig-Landmann-Str. 365
+49 69 2479 50 21
D-61440 Oberursel, Altenhöfer Weg 61
+49 0175 2562 688
pfarrbuero@erzsebet-frankfurt.de
j.belenyesi@bo.bistumlimburg.de
www.magyar-katolikusok-frankfurt.de
www.facebook.com/MagyarKatolikusEgyhazkozseg.
Misézőhelyek: Frankfurt am Main, Darmstadt-Griesheim, Gießen, Mainz és Wiesbaden-Delkenheim
Plébános: Belényesi József

Hamburgi Magyar Katolikus Misszió
D-20535 Hamburg, Bürgerweide 35
+49 40 250 7783
www.hamburgi-magyarok-ev.de/katolikus-istentisztelet
www.hamburgi-magyar-katolikus-misszio.de

Kölni Érsekség Római Katolikus Magyar Lelkészége
D-50676 Köln, Am Rinkenpfuhl 10
+49 221 3377 8517; +49 221 7599 9909
info@ungarnzentrum.de; ungarnzentrum.koeln@gmail.com
www.ungarnzentrum.de
www.facebook.com/Ungarische.Gemeinde.
Misézőhelyek: Bergisch-Gladbach, Bonn, Duisburg, Düsseldorf, Essen, Herzogenrath, Köln, Wuppertal
Plébános: Lukács József

Nürnbergi Magyar Katolikus Egyházközség
D-90473 Nürnberg, Caritas-Seniorenheim St. Josef-kápolna, Langwasser, Giesbertsstraße 65
D-90473 Nürnberg, Heiligste Dreifaltigkeit-plébánia-templom, Giesbertsstr. 75.
+49 911 426 703 (Lipecz József)
Lelkipásztorok: Stemper Ferenc és Dankó István

Mannheim, Ungarnseelsorge
D-68723 Plankstadt, Schwetzingen Str. 32
Lelkipásztor: Lovász Reinholdt kooperátor

Müncheni Magyar Katolikus Egyházközség
D-81925 München, Oberföhringer Str. 40.
+49 89 2137 74230 (Varga Katalin)
+49 170 229 2070 (Szarvas Erzsébet)
+49 89 2137 74233 (Lukács Tibor)
+49 89 2137 274234
Ungarische-Gemeinde.muenchen@eomuc.de
www.ungarische-mission.de; www.magyar-misszio.de;
www.ukm-muenchen.de
www.facebook.com/munchenimisszio
Misézőhelyek: Bad Tölz, Erding, Landshut, München, Rosenheim, Waldkraiburg
Plébános: Merka János
Nyugdíjas kiségitő: Buchmüller István

Münster Magyar Katolikus Misszió
D-48157 Münster-Handorf, Middelfeld 24
+49 251 9325 7288
ungarische-mission@bistum-muenster.de
www.sites.google.com/view/ungarisch
www.facebook.com/ungmis
Misézőhelyek: Bielefeld, Bocholt, Hagen, Marl, Menden, Münster, Neukirchen-Vluyn, Osnabrück, Hannover
Plébános: Simon Péter

Passau Magyar Misszió
D-94032 Passau, Steiningerstraße 8
+49 851 2137 5117
D-84375 Kirchdorf am Inn, Hauptstraße 1
+49 172 703 1032, +49 857 12332
pfarrer@pfarre-kirchdorf-inn.de
kontakt@magyarintezet.de
www.ungarisches-institut-passau.de
www.facebook.com/magyarmissio.passau
www.facebook.com/magyarintezet.de
Plébános: Kovács János

Stuttgart, Szent Gellért Magyar Katolikus Egyházközség
D-70186 Stuttgart, Albert-Schäffle Str. 30.
+49 711 236 9190; +49 711 236 7417; +49 711 236 7393
szentgellert.stuttgart@drs.de
www.stuttgart-katolikusok.de
www.facebook.com/stuttgarter.katolikusok
Misézőhelyek: Balingen-Frommern, Biberach an der Riss, Böblingen, Eisingen, Friedrichshafen-Berg, Heidenheim an der Brenz, Heilbronn-Horkheim, Ludwigsburg-Hohe-neck, Munderkingen, Reutlingen-Orschel-Hagen, Schwäbisch-Gmünd, Stuttgart, Ulm, Tuttlingen, Weingarten
Plébános: Merlász Tibor

Würzburgi Magyar Katolikus Egyházközség
D-97070 Würzburg, Kardinal-Döpfner-Platz 7
+49 931 386 243

NORVÉGIA

www.facebook.com/p/Magyar-nyelvű-szentmisék-Os-lo-100078835576256

OLASZORSZÁG

Olaszországi Katolikus Missziós Központ
RM-00151 Roma, Via del Casaleto, 481.
+39 066 928 1372; +39 066 842 620
hungarian.mission.italy@gmail.com
www.cssroma.katolikus.hu
Misézőhelyek: Bari, Bologna, Castelbuono, Catania, Firenze, Loreto, Milánó, Nápoly, Padova, Palermo, Parma, San Martino del Carso – Sagrado, Torino, Velence

SVÁJC

Bázel, Szent Erzsébet Katolikus Magyar Bázeli Misszió
CH-4123 Allschwil, Binnerstr. 45.
+41 76 518 5441
iren.felber@gmx.ch
www.ungarnmission.ch
Bázeli Keresztény Magyar Egyesület
+41 79 864 9756
Plébános: Pál István

Genfi Magyar Katolikus Misszió
CH-1216 Geneve-Cointrin, Chemin du Ruisseau 36.
+41 22 791 0458
genfimkm@gmail.com
www.katolikus.ch
Kapcsolat: Körmendyné Anna és Igó-Kemenes Péter

Zürich, Szent István Magyar Katolikus Misszió
CH-8057 Zürich, Winterthurerstr. 135.
+41 44 362 3303
peter.varga@mail.ch; iroda@magyar-misszio.ch
www.magyar-misszio.ch
Misézőhelyek: Frauenfeld, Schaffhausen, Uster, Zürich, Winterthur
Plébános: Varga Péter

Humorsarok

– Apu, ha nagy leszek, elveszem feleségül Zsuzsit!
– De kisfiam, a házassághoz két ember kell!
– Jó, akkor elveszem Mónit is!

A gyermekek az iskolában feladatul kapják, hogy írjanak fogalmazást *Ha vállalati igazgató lennék* címmel. Mindenki serényen nekilát, Pistikén kívül.
– Te miért nem írsz? – kérdi a tanító néni.
– Várom a titkárnőmet.

Az elsőosztályosok az „r” betűt tanulják.
– Mondjatok olyan szavakat, amelyekben „r” betű van – kéri a tanárnő.
Pistike jelentkezik:
– Tojás!
– De hiszen a tojásban nincs is „r” betű!
– De igen: a fehérjében és a sárgájában!

– Móricka, ragozd el a menni ígét!
– Én megyek... ööö... te mész... ööö... ő megy...
– Kicsit gyorsabban!
– Én futok, te futsz, ő fut...

Móricka és a szülei az olimpiát nézik a televízióban. Épp futóverseny kezdődik.
– Apa, igaz, hogy csak az első három nyer díjat?
– Igen, Móricka!
– Akkor a többi miért fut?

Keresztrejtvény

	NYÍLÁS, RÉS	KÖZÉPFÜLI	STRASSE, RÖVIDEN	KÖZÉPKÉKI	NÉMET SPORTJEL	
1						
OSZTRÁK AUTÓJEL		TESLA RÖVIDEN		EINSTEINIUM		
		BOJT KÖZEPEI		OVI SZÉLEI		
LATIN NÖVÉR						EXTRA DARABI
RYDBERG-ÁLLANDÓ						
2	ELEKTRON JELE	MÉHEK CSAPATA		RÓMAI EGYES		RÓMAI TIZES
		ELŐTAG: FÖLD		TÍZ FELE		NÉMET AUTÓ-MÁRKA
ÖSSZE-ADÁS SZAVA			KÖR ÁTMÉRŐJE	TÖKMAG	PÁRATLAN NÓTAI	
			... TOLSZTOJ	ARGENTINA AUTÓJELE	SZÉF FELEI	
ÁBÉCÉ 2. BETŰJE	FÉLRE-HALLÁS					LITER
	TONNA					
				DÜL-... MÉRGELO-DIK		

Készítette: Fülepné Sziblik Mónika

Január–februári rejtvényünk megfejtése: Jégtörő Mátvás

Látogasson el ide is:

www.jakabantal.eletunk.net
www.facebook.com/jakab.antal.kor

www.kalejdoszkofoolyoirat.eletunk.net
www.facebook.com/kalejdoszkofoolyoirat

A szerkesztőség a nem saját jegyzésű cikkek tartalmáért nem vállal felelősséget, mindazonáltal kellő körültekintésre törekszik. Az olvasóinktól és külső forrásokból érkező cikkek tartalmáért azok szerzői vállalnak személyes felelősséget.

ÉLETÜNK

Az európai magyar katolikusok lapja

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Misszió Média Lap- és Könyvkiadó Kft.
H-1165 Budapest, Zsemlékes út 25/A. I. 5.
+36 70 635 7064 (privát)
iroda@eletunk.net
www.eletunk.net
www.facebook.com/europai.eletunk.ujsag

Felelős kiadó és főszerkesztő:
Varga Gabriella

Felelős szerkesztő:
Vencser László

Konzulensek: Lukács József, Sajgó Szabolcs SJ, Szócs Csaba, Varga János, Vértesaljai László SJ

Szerzők: Balogh Petres Judith, Czirják Árpád, Kovács Péter, Mustos Edit, Papp Tibor, Simon Kinga, Udvarhelyi Olivér, Vincze András

Lapunk szerzői, szerkesztői és konzulensei önkéntes alapon teljesítik vállalásaikat.

Előfizetés:
közvetlenül a kiadóhivatalnál vagy az európai magyar lelkeszségeken keresztül
Előfizetés a 2025. évre közvetlenül a kiadónál:
35 EUR/év (Európa), 7000 HUF/év (HU)

Digitális változat:
20 EUR/év

Bankszámlaszámunk:
MISSZIÓ MÉDIA KFT.
OTP BANK
11716008-22527699

HU85 1171 6008 2252 7699 0000 0000
SWIFT (BIC) azonosító: OTPVHUBB

Nyomdai előkészítés:
Éber Tamás

Nyomtatás:
Micropress Kft.
H-3434 Mályi, Kistokaji út 5.

Önkéntesek találkozója Augsburgban

„Erőnk a lelkesedés. És ez mindenható!” (Márton Áron)

Az önkéntesek találkozója az augsburgi magyar katolikus misszió rendezvényei között az egyik legfontosabb. A hagyományokon nyugvó esemény lehetőséget és teret ad a köszönetnyilvánításnak, az egész évben önként végzett munka elismerésének és megbecsülésének. Az ünnepélyes alkalom méltón hivatott zárni az óévet és lelkesíti az új évre.

Az idei találkozót, mint a korábbiakat is, az új év első hónapjában, januárban szervezte meg az augsburgi misszió. Két eseménynek is teret adott: az egyháztanácsosok és az önkéntesek találkozásának. Ez egy különleges alkalom. A találkozók mindig gazdag élményekkel járnak és nagy várakozás előzi meg őket.

Az előkészületek is ezen a lelkesítő hangulaton alapulnak, így történt ez most is. Az augsburgi misszió „nagy-családja” gyűlt össze, amelybe nemcsak a helyi magyar katolikus közösség tagjai, hanem a hozzájuk tartozó kempeni, neu-ulmi, neuburgi hívek is „családtagként” tartoznak. Az ünnepélyes együttlét három fő pillére épült: a négy helyszínen működő magyar katolikus közösségek egyháztanácsosainak találkozására, a közös ünnepi szentmisére és az önkéntesek esti találkozására.

Az egyháztanácsosok találkozásának fő vonalát a munka jellemezte. Témáját Fábry Kornél atya *A Krisztussal való találkozás küldetéssel jár* című előadása alapozta meg, saját plébániánkra vetítve. A téma kibontása aktív jelenléttel és interaktív tevékenységekkel zajlott, amely oldott hangulatú, baráti és őszinte együttgondolkodást, eszmecserezt eredményezett, mindezt Kovács László, az augsburgi egyháztanács tagjának köszönhetően. László készítette elő, irányította és vezette a plébániánk jelenét és jövőjét érintő tényezők pozitív és negatív hatásainak ös-

szefoglalását, az ehhez rendelt célok közös meghatározását és a plébánia előtt álló, fejlődést szolgáló feladatok közös



megfogalmazását. A téma komolyságát oldotta a sok finomság, az önkénteseink által gondosan előkészített ételek és

italok, amelyeknek a fogyasztását közvetlen beszélgetések és hasznos eszmecserek kísérték, építő gondolatokkal kiegészítve.

A közös ünnepi szentmisére megérkeztek szűkebb és tágabb közösségeink önkéntesei is családtagjaik kíséretében. Az augsburgi St. Max-plébánia nagyterme, a magyar nyelvű szentmise színhelye megtelt kicsikkel és nagyobbakkal, fiatalokkal és szépkorúakkal. Szeretettel köszöntöttek, ölelték meg egymást az érkezők.

A misszió plébánosa, Csibi Sándor prédikációjában méltatta önkénteseink közösségért végzett szolgálatát. A közös imádság magasztos pillanatait élték át az összegyűlt testvérek. Mindig felemelő érzés megtapasztalni magyarságunk apró gyümölcseit, magyar szót hallani, de a közös, anyanyelvünkön megszólaltatott imádság ereje semmihez sem fogható. És azt hiszem, ezt mindenki érezte a jelenlévők közül.

A magasztos pillanatokot a vigalom, a felhőtlen jókedv, a tánc, a multság hangulata váltotta fel. Kínálta magát a hazai pálinkák, borok sokféle ízvilága. A kondér színültig telt sertéspörköltjé olyan illatfelhő lengte körül, amely mindenkit csábított a mielőbbi kóstolásra. A sós és édes házisütemények széles skálájának felhozatalából sem volt hiány. A zenei élményről a misszió zenekara gondoskodott.

A feldíszített terem, az ízlésesen terített asztal az apró kiegészítő kellékeivel, az ablakokban elhelyezett Örömhírmorza-tábláskák tökéletesen illeszkedtek részleteiben ahhoz az egészhez, ami Márton Áron gondolatából gyökerezik és fejlődik, hajt új és friss hajtásokat, majd hozza gyümölcseit a közösségre vonatkozóan: „Erőnk a lelkesedés. És ez mindenható!”

Maradjon így!

Orcsai Marianna, az augsburgi Szent László Magyar Katolikus Misszió Körösi Csoma Sándor-ösztöndíjasa (Forrás: www.korosiprogram.hu)

„E jelben győzni fogsz!” – Keresztet állítottak a békéért a Tolna vármegyei Kalaznón

A Kereszténydemokrata Néppárt 2023 tavaszán határozott arról, hogy követve elődeink hagyományát, útmenti keresztet állítására buzdítja mindazokat, akik ezáltal is szeretnék kifejezni békevágukat és az orosz-ukrán háború befejezését szorgalmazzák. „A kereszt jelképe annak a civilizációnak, amelyből az európai és benne a magyar kultúra kivirágzott, ugyanakkor a keresztény hit lényege sűrűsödik benne össze: Jézus Krisztus halála és feltámadása. Szent István korától a templomok tetején és az útszéleken álló kereszt emlékeztettek arra, hogy hová tartozunk, hogy kereszténységünk közös pont minden magyar számára. Kereszteteket állítottak elődeink járványok, éhínség és fegyveres konfliktusok idején is. A kereszt mint jelkép egyfajta összekötő kapocs volt, a reményt és menedéket jelentette a tatárdúlás és a török hódoltság idején és a XX. század második felében a kommunista diktatúra alatt is, amikor még a nyomát is el akarták törölni mindazoknak, akik bátran megvallották hitüket. A rendszerváltozás utáni időszak egyik legnagyobb eredménye, hogy a hit és vallás megélése, gyakorlása szabaddá vált. Magyarország Kormánya 2010 óta különösen nagy hangsúlyt fektet arra, hogy az egyházakat segítve keresztény gyökereink megerősödjenek” – áll a felhívásban. A KDNP hozzátéste: míg Európa nyugati felén templomok zárnak be és alakítanak át szórakozóhelyekké, leszedetik a keresztet az iskolák és közintézmények faláról, a kereszténységük miatt meghurcolják azokat, akik tanúságot tesznek hitükről, addig nálunk új lendületet kapott a felekezeti oktatás, egyházi közösségeink, templomaink megújulnak. Nagy megerősítést adott ehhez a 2021-ben megrendezett 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Ferenc pápa részvételével, és óriási jelentőségű, hogy a katolikus egyházfő 2023 tavaszán ismét Magyarországra látogatott és három napot Budapesten töltött.

„A szomszédunkban dúló háború egyre kilátástalanabbá válik, Európa nagy része nem a béke előmozdításán dolgozik, hanem egyre pusztítóbb fegyvereket szállít és ezzel továbbnöveli a szenvedést. Minden jóérezésű embernek, de különösen a keresztényeknek feladatuk, hogy a béke emberei legyenek, tegyenek meg mindent a saját lehetőségük szerint, amivel a békét előmozdíthatják. Ezt a szándékot tükrözi a Kereszténydemokrata Néppárt *Állíts egy keresztet a békéért!* kezdeményezése, amellyel mindenkit csatlakozásra hívnak az orosz-ukrán háború tombolása közepette. Folytassuk azt a hagyományt, amely őseinket is megerősítette, a XXI. században is állítsunk modern keresztet!” – rögzítik a felhívás szövegében. Latorcai Csaba, a KDNP ügyvezető alelnöke ezzel kapcsolatban aláhúzza: ez hitvallás is egyben, kiállás hitünkért, meggyőződésünkért, minden egyes kereszt felújítása egy-egy „igen” az életre, tanúságtétel Krisztus mellett.

Az *Állíts egy keresztet a békéért!* program keretében a Tolna vármegye mértani közepén fekvő Kalaznón is felállították a falu történetének első keresztjét. A vármegye második legkisebb, alig több mint száz fős településének

polgármestere, Mayer-Kovács Mónika (Fidesz-KDNP) 2025. január 9-én a megáldási ünnepségen elmondta, hogy a teljesen új, modern, fából készült keresztet a béke iránti elköteleződésük és a keresztény alapokra helyezett hitvallásuk kifejezéséül, a KDNP helyi szervezetének kezdeményezésére állították a ma már nem lakott Kalaznópusztán valaha állt feszület helyett, amelynek csak a maradványait találták meg. Megnyitóbeszédében Mayer-Kovács Mónika hangsúlyozta, hogy „Isten nélkül élni lehet, de nem érde-



mes”, valamint kiemelte a település népi építészeti programjának jelentőségét. A falu új és mindmáig egyetlen keresztjéről elmondta: az a helyi közösség lelki életének és összetartozásának szimbólumaként áll és az ott élők hovatartozását fejezi ki. A falu elején található, így Kalaznó lakói mindennap találkozhatnak vele.

Latorcai Csaba, a Kereszténydemokrata Néppárt ügyvezető alelnöke, a Közigazgatási és Területfejlesztési Minisztérium parlamenti államtitkára emlékeztetett: az *Állíts egy keresztet a békéért!* című program fontos üzenet, felhívja a figyelmet a sok százezer életáldozatra, egészségi és gazdasági károkra, amelyeket a háború okoz. Nemcsak Magyarországon, Európában is emberek milliói sóhajtanak a békéért, azért, hogy záruljon le a sok emberi áldozattal járó orosz-ukrán háború – fogalmazott ünnepi beszédében. Kiemelte, a kalaznóiak a kereszt állításával tettek azért, hogy béke legyen. Vissza kell fordulni a keresztény gyökerekhez, amelyek már bizonyították Európa kétezer éves történelmében, hogy békét tudnak teremteni. A kereszt a remény jele is – fogalmazott a politikus.

Csibi Krisztina, a Fidesz-KDNP azóta megválasztott országgyűlési képviselője arra kérte a jelenlévőket, forduljanak a Legfőbb Erő- és Reményforráshoz az ének szavai-
val: „Béke fejedelme, szentséges Istenünk! / Úr Jézus szent

Szive, békéért esdeklünk. / Békét adj szívünknek, békét családunknak, / békét nemzetünknek, békét a világnak!”

Orbán Attila, Tolna Vármegye Önkormányzata Közgyűlésének elnöke a kereszt vallási jelentőségéről beszélt, kiemelve annak közösségformáló erejét. Utalt Nagy Konstantin látomására. A császár 312 őszen Róma ellen fordult és a legenda szerint a csata előtti napon jelenést látott az égen: a kereszténység szimbólumát és alatta egy mondatot: „In hoc signo vinces!”, vagyis „E jelben győzni fogsz!” Ezek után éjszaka álmában megjelent Jézus, és elmagyarázta neki a jelenés értelmét. Ennek hatására a császár megtért, és másnap felvarratta a kereszt jelét katonái ruhájára, a zászlórúd csúcsára pedig a római sas helyére aranykoszorúba foglalt, drágaköves Krisztus-monogramot tettetett, és véres ütközetben legyőzte Maxentius háromszoros túlerőben lévő seregét. Győzelme a keresztény vallás és a Római Birodalom fennmaradásának szempontjából kulcsfontosságúnak bizonyult.

„A kereszt Isten ereje, a reménység és a békeség, a közösségi összefogás szimbóluma” – fogalmazott Orbán Attila. Hozzátette: „Azért imádkozunk és dolgozunk, hogy Tolna vármegyében megerősödjenek a keresztény közösségeink, erősek legyünk lélekben és áldássá legyünk a települések számára.”

A kalaznói keresztet Serban Valentin hőgyészi plébános áldotta meg és tette ezzel szent helyszíné a teret. A közös imát követően az ünnepség az előadók és a térség jelenlévő KDNP-s polgármestereinek közös csoportfotójának elkészítésével zárult.

Akinek az útja Kalaznóra vezet, azt a település most már fába vése is emlékezteti arra, hogy: „Mert ő az Urak Ura és a Királyok Királya.”

Az *Állíts egy keresztet a békéért!* kezdeményezéshez az *allitsgykeresztetabekeert@kdnp.hu* e-mail-címen jelentkezhetnek a csatlakozni szándékozók.

Varga Gabriella

Az Életünk újság megjelenése 2019 óta Magyarország Kormányának támogatásával valósul meg. A Bethlen Gábor Alap hozzájárul kiadóhivatalunk működéséhez és lapunk fenntartásához.

